

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

STANOWISKO RADY (UE) NR 9/2013 W PIERWSZYM CZYTANIU

z myślą o przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 639/2004 i decyzję Rady 2004/585/WE

Przyjęte decyzją Rady w dniu 17 października 2013 r.

(2013/C 351 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 2371/2002 ⁽⁴⁾ ustanowiono wspólnotowy system ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb).

(2) WPRyb obejmuje ochronę żywych zasobów morza oraz zarządzanie ukierunkowanymi na nie połowami. Ponadto

obejmuje ona, w odniesieniu do środków rynkowych oraz środków finansowych pomagających realizować jej cele, działalność w zakresie żywych zasobów słodkowodnych i akwakultury, a także przetwarzanie produktów rybołówstwa i akwakultury i obrót nimi, jeżeli taka działalność jest prowadzona na terytorium państw członkowskich lub na wodach Unii, w tym przez statki rybackie pływające pod banderą państw trzecich i zarejestrowane w nich lub unijne statki rybackie, lub przez obywateli państw członkowskich, bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności państwa bandery, z uwzględnieniem postanowień art. 117 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. ⁽⁵⁾ (UNCLOS).

(3) Połowy rekreacyjne mogą mieć istotny wpływ na zasoby rybne i państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, by były one prowadzone w sposób zgodny z celami WPRyb.

(4) WPRyb powinna zapewniać, aby działalność połowowa i w zakresie akwakultury przyczyniała się do długoterminowego zrównoważenia pod względem środowiskowym, ekonomicznym i społecznym. WPRyb powinna ponadto obejmować zasady mające na celu zapewnienie identyfikowalności, bezpieczeństwa i jakości produktów podlegających obrotowi w Unii. Wspólna polityka rybołówstwa powinna ponadto przyczynić się do zwiększenia produktywności, do odpowiedniego poziomu życia w sektorze gospodarki rybnej, w tym rybołówstwa prowadzonego na niewielką skalę, oraz do stabilności rynków, a także powinna zapewnić dostępność zasobów żywności oraz zaopatrywanie konsumentów w żywność po przystępnych cenach. WPRyb powinna przyczynić się do realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz pomagać w realizacji celów ustanowionych w tej strategii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 183.

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 20.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lutego 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 17 października 2013 r.. Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... oraz decyzja Rady z dnia

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59).

⁽⁵⁾ Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza i Porozumienie w sprawie implementacji jej części XI (Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 3).

- (5) Unia jest umawiającą się stroną konwencji UNCLOS⁽¹⁾ oraz, na podstawie decyzji Rady 98/414/WE⁽²⁾, stroną Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi z dnia 4 grudnia 1995 r.⁽³⁾ (porozumienie Narodów Zjednoczonych o zasobach rybnych), zaś na podstawie decyzji Rady 96/428/WE⁽⁴⁾, stroną Porozumienia Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu z dnia 24 listopada 1993 r.⁽⁵⁾
- (6) W powyższych instrumentach międzynarodowych ustanawia się głównie obowiązki w zakresie ochrony, obejmujące obowiązki podjęcia środków ochronnych i zarządzania służących zachowaniu zasobów morza na poziomach umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu zarówno na obszarach morskich podlegających jurysdykcji krajowej, jak i na pełnym morzu, lub odbudowy zasobów morza do takich poziomów oraz współpracy z innymi państwami w tym celu, obowiązki powszechnego stosowania podejścia ostrożnościowego do ochrony i eksploatacji stad ryb oraz zarządzania nimi, obowiązki zapewnienia zgodności środków ochronnych i zarządzania, w przypadku gdy zasoby morza występują na obszarach morskich podlegających jurysdykcji różnych państw, a także obowiązki należytego przestrzegania innych zgodnych z prawem form korzystania z mórz. WPRyB powinna zatem przyczynić się do wykonywania przez Unię jej zobowiązań międzynarodowych wynikających z powyższych instrumentów międzynarodowych. Jeżeli państwa członkowskie przyjmują środki ochronne i zarządzania, do czego zostały uprawnione w ramach WPRyB, wówczas powinny również działać w sposób całkowicie zgodny z międzynarodowymi zobowiązaniami w zakresie ochrony i współpracy wynikającymi z tych instrumentów międzynarodowych.
- (7) Na Światowym Szczycie Zrównoważonego Rozwoju w Johannesburgu w 2002 r. Unia i jej państwa członkowskie zobowiązały się do przeciwdziałania stałemu

zmniejszaniu się liczebności wielu stad ryb. Unia powinna zatem udoskonalić WPRyB poprzez dostosowanie wskaźników eksploatacji, aby zapewnić, by w rozsądnych ramach czasowych eksploatacja żywych zasobów morza odbudowywała i zachowywała populacje poławianych stad powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu. Wskaźniki eksploatacji powinny zostać osiągnięte do 2015 r. Osiągnięcie tych wskaźników eksploatacji w późniejszym terminie powinno być dopuszczone tylko wtedy, gdy osiągnięcie ich do 2015 r. poważnie zagroziłoby społecznemu i ekonomicznemu zrównoważeniu odnośnych flot rybackich. Po 2015 r. wskaźniki te powinny zostać osiągnięte jak najszybciej, a w każdym razie nie później niż w 2020 r. W przypadku gdy informacje naukowe są niewystarczające, aby ustalić te poziomy, można rozważyć przybliżone parametry.

- (8) Decyzje w zakresie zarządzania dotyczące maksymalnego podtrzymywanego połowu w rybołówstwie wielogatunkowym powinny uwzględniać trudności w połowie wszystkich stad w rybołówstwie wielogatunkowym przy utrzymaniu maksymalnego podtrzymywanego połowu w tym samym czasie, w szczególności w przypadku, gdy opinie naukowe wskazują, że bardzo trudno jest uniknąć zjawiska „gatunku blokującego połowy” przez zwiększenie selektywności stosowanych narzędzi połowowych. W takiej sytuacji należy się zwrócić do odpowiednich organów naukowych o poradę na temat odpowiednich poziomów śmiertelności połowowej.
- (9) WPRyB powinna zapewnić spójność z celami w zakresie rybołówstwa określonymi w decyzji Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej w sprawie strategicznego planu na lata 2011–2020 dotyczącego różnorodności biologicznej oraz z celami w zakresie różnorodności biologicznej przyjętymi przez Radę Europejską w dniach 25 i 26 marca 2010 r.
- (10) Zrównoważona eksploatacja żywych zasobów morza powinna być oparta na podejściu ostrożnościowym, które wynika z zasady ostrożności, o której mowa w art. 191 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu, przy uwzględnieniu dostępnych danych naukowych.
- (11) WPRyB powinna przyczynić się do ochrony środowiska morskiego, do zrównoważonego zarządzania wszystkimi gatunkami eksploatowanymi w celach handlowych oraz w szczególności do osiągnięcia dobrego stanu środowiska do 2020 r., jak określono w art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE⁽⁶⁾.
- (12) WPRyB powinna również przyczynić się do zaopatrywania rynku unijnego w żywność o wysokich wartościach odżywczych i do zmniejszenia poziomu uzależnienia rynku unijnego od importu żywności. Powinna także sprzyjać bezpośrednio i pośrednio tworzeniu miejsc pracy oraz rozwojowi gospodarstwu obszarów przybrzeżnych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 98/392/WE z dnia 23 marca 1998 r. dotycząca zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1982 r. o prawie morza i Porozumienia z dnia 28 lipca 1994 r. odnoszącego się do stosowania jego części XI (Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 98/414/WE z dnia 8 czerwca 1998 r. w sprawie ratyfikowania przez Wspólnotę Europejską Porozumienia w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 14).

⁽³⁾ Porozumienie w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 16).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 96/428/WE z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie przyjęcia przez Wspólnotę Porozumienia o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu (Dz.U. L 177 z 16.7.1996, s. 24).

⁽⁵⁾ Porozumienie o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu (Dz.U. L 177 z 16.7.1996, s. 26).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

- (13) Należy wdrożyć podejście ekosystemowe do zarządzania rybołówstwem, ograniczyć negatywny wpływ działalności połowowej na środowisko oraz unikać przypadkowych połowów i ograniczać je w jak największym stopniu.
- (14) Ważne jest, aby zarządzanie WPRyb było oparte na zasadach dobrych rządów. Zasady te obejmują proces decyzyjny oparty na najlepszych dostępnych opiniach naukowych, duże zaangażowanie zainteresowanych stron i perspektywę długoterminową. Skuteczne zarządzanie WPRyb zależy również od jasnego zdefiniowania zakresu obowiązków na szczeblu unijnym, regionalnym, krajowym i lokalnym oraz od wzajemnej zgodności podejmowanych środków i ich spójności z innymi politykami Unii.
- (15) WPRyb powinna przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa i warunków pracy podmiotów prowadzących działalność połowową.
- (16) WPRyb powinna w pełni brać pod uwagę, w stosownych przypadkach, zdrowie zwierząt, dobrostan zwierząt oraz bezpieczeństwo żywności i pasz.
- (17) W związku z tym, że wszystkie zagadnienia związane z oceanami i morzami Europy są wzajemnie powiązane, WPRyb powinna być wdrażana z zachowaniem spójności z innymi politykami Unii oraz, w szczególności, powinna uwzględniać interakcje z działaniami Unii w ramach innych obszarów polityki morskiej. Należy zapewnić spójność w zarządzaniu poszczególnymi rodzajami polityki sektorowej w obrębie basenów Morza Bałtyckiego, Morza Północnego, mórz celtyckich, Zatoki Biskajskiej i wybrzeża Półwyspu Iberyjskiego, Morza Śródziemnego i Morza Czarnego.
- (18) Unijne statki rybackie powinny mieć równy dostęp do wód i zasobów Unii z zastrzeżeniem przepisów WPRyb.
- (19) Istniejące przepisy ograniczające dostęp do zasobów w obrębie stref 12 mil morskich państw członkowskich funkcjonowały w sposób zadowalający, przyczyniając się do ochrony zasobów poprzez ograniczenie nakładu połowowego w najbardziej wrażliwych strefach wód Unii. Przepisy te chroniły również tradycyjną działalność połowową, od której w znacznej mierze zależy społeczny i gospodarczy rozwój niektórych społeczności stref przybrzeżnych. Przepisy te powinny zatem nadal mieć zastosowanie. Państwa członkowskie powinny dążyć do zapewnienia preferencyjnego dostępu dla rybołówstwa prowadzonego na niewielką skalę, tradycyjnego lub połowów przybrzeżnych.
- (20) Małe wyspy przybrzeżne uzależnione od połowów powinny być, w stosownych przypadkach, szczególnie traktowane oraz wspierane, tak aby umożliwić im przetrwanie i rozwój.
- (21) Żywe zasoby morza wokół unijnych regionów najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 akapit pierwszy Traktatu, powinny być szczególnie chronione, ponieważ przyczyniają się do zachowania lokalnej gospodarki tych terytoriów, biorąc pod uwagę ich sytuację strukturalną, społeczną i ekonomiczną. Niektóre rodzaje działalności połowowej w tych wodach powinny być zatem ograniczone do statków rybackich zarejestrowanych w portach tych terytoriów.
- (22) Aby przyczynić się do ochrony żywych zasobów wodnych i ekosystemów morskich, Unia powinna dążyć do ochrony obszarów, które są wrażliwe biologicznie, przez wyznaczenie ich jako obszarów chronionych. W obszarach tych powinno być możliwe ograniczenie lub zakazanie działalności połowowej. Przy podejmowaniu decyzji o tym, które obszary należy wyznaczyć, szczególną uwagę trzeba zwrócić na te obszary, co do których istnieje wyraźny dowód na to, że występują w nich duże skupiska ryb o rozmiarach mniejszych od minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony oraz tarliska, a także na obszary, które są określone jako wrażliwe pod względem biogeograficznym. Należy również wziąć pod uwagę istniejące obszary ochrony. Aby ułatwić proces wyznaczania, państwa członkowskie powinny określać odpowiednie obszary, w tym obszary, które stanowią część spójnej sieci i, w stosownych przypadkach, powinny one współpracować ze sobą, przygotowując i przekazując wspólne rekomendacje Komisji. Aby skuteczniej ustanawiać obszary chronione, powinna istnieć możliwość uprawnienia Komisji do ustanawiania ich w planie wieloletnim. W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu demokratycznej odpowiedzialności i kontroli, Komisja powinna składać regularne sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat funkcjonowania tych obszarów chronionych.
- (23) Cel zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów morza osiągnie się skuteczniej przez podejście wieloletnie do zarządzania rybołówstwem, ustanawiającym jako priorytet plany wieloletnie odzwierciedlające specyfikę poszczególnych rodzajów rybołówstwa.
- (24) Plany wieloletnie powinny w miarę możliwości obejmować większą liczbę stad, jeżeli takie stada są eksploatowane wspólnie. W planach wieloletnich należy ustanowić ramy zrównoważonej eksploatacji określonych stad i ekosystemów morskich, ustalając wyraźne ramy czasowe i mechanizmy zabezpieczające na wypadek nieprzewidzianych wydarzeń. Ponadto plany wieloletnie powinny być podporządkowane jasno określonym celom w zakresie zarządzania, aby przyczyniały się do zrównoważonej eksploatacji stad i ochrony odnośnych ekosystemów morskich. Plany te powinny być przyjęte w konsultacji z komitetami doradczymi, podmiotami sektora rybołówstwa, naukowcami i innymi zainteresowanymi stronami mającymi interes w zarządzaniu rybołówstwem.
- (25) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE⁽¹⁾, dyrektywa Rady 92/43/EWG⁽²⁾ i dyrektywa 2008/56/WE nakładają pewne obowiązki na państwa członkowskie w odniesieniu do, odpowiednio, obszarów specjalnej ochrony, specjalnych obszarów ochrony i morskich obszarów chronionych. Takie środki mogą wymagać przyjęcia środków wchodzących w zakres WPRyb. Należy zatem upoważnić państwa członkowskie do przyjmowania – w wodach podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji – takich środków ochronnych, które są niezbędne do wypełnienia ich obowiązków na

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

- mocy tych aktów unijnych, w przypadku gdy takie środki nie naruszają interesów połowowych innych państw członkowskich. W przypadku gdy takie środki mogą naruszyć interesy połowowe innych państw członkowskich, uprawnienie do przyjmowania takich środków należy przyznać Komisji oraz należy skorzystać ze współpracy regionalnej zainteresowanych państw członkowskich.
- (26) Konieczne są środki służące obniżeniu obecnych wysokich poziomów przypadkowych połowów i stopniowemu eliminowaniu odrzutów. Przejrzyste połowy i odrzuty są znacznym marnotrawstwem zasobów i negatywnie wpływają na zrównoważoną eksploatację żywych zasobów morza i ekosystemów morskich oraz rentowność rybołówstwa. Należy ustanowić i stopniowo wdrożyć obowiązek wyładunku wszystkich połowów („obowiązek wyładunku”) gatunków, które są objęte limitami połowowymi i, w przypadku Morza Śródziemnego, także połowów gatunków podlegających minimalnemu rozmiarowi, dokonanych w trakcie działalności połowowej na wodach Unii lub przez unijne statki rybackie; przepisy, które dotychczas zobowiązywały rybaków do odrzutów, powinny zostać uchylone.
- (27) Obowiązek wyładunku powinien być wprowadzany dla poszczególnych rodzajów rybołówstwa. Rybacy powinni mieć nadal możliwość odrzucania tych gatunków, które według najlepszych dostępnych opinii naukowych wykazują wysoki wskaźnik przeżywalności po uwolnieniu do morza.
- (28) Aby umożliwić wywiązanie się z obowiązku wyładunku, a także by złagodzić wpływ rocznego zróżnicowania składu połowów, państwom członkowskim należy zezwolić na przenoszenie – do pewnej wartości procentowej – kwot między latami.
- (29) W ramach zarządzania obowiązkiem wyładunku państwa członkowskie powinny czynić jak największe starania, aby zmniejszyć przypadkowe połowy. W tym celu wysoki priorytet należy nadać usprawnieniu selektywnych technik połowowych służących unikaniu i ograniczeniu w jak największym stopniu przypadkowych połowów. Ważne jest, by państwa członkowskie rozdzielały kwoty pomiędzy statki w sposób odzwierciedlający w jak największym stopniu oczekiwany skład gatunków w danych łowiskach. W przypadku niedopasowania dostępnych kwot i rzeczywistego wzorca połowowego państwa członkowskie powinny rozważyć zlikwidowanie ich poprzez wymianę kwot z innymi państwami członkowskimi, w tym na stałe. Państwa członkowskie powinny również rozważyć ułatwienie łączenia indywidualnych kwot przez właścicieli statków na przykład na poziomie organizacji producentów lub grup właścicieli statków. W końcu państwa członkowskie powinny rozważyć odliczanie gatunków stanowiących przyłów od kwoty gatunków docelowych w zależności od stanu ochrony gatunków stanowiących przyłów.
- (30) Przeznaczenie wyładunków połowów ryb poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony powinno być ograniczone i powinno wykluczać sprzedaż do spożycia przez ludzi.
- (31) Aby rozwiązać problem przypadkowych połowów, które są nie do uniknięcia nawet przy zastosowaniu wszystkich środków służących ich ograniczeniu, należy ustanowić pewne wyłączenia *de minimis* z obowiązku wyładunku w odniesieniu do łowisk, do których ma zastosowanie obowiązek wyładunku, przede wszystkim za pośrednictwem planów wieloletnich.
- (32) Z zastrzeżeniem opinii naukowych oraz bez narażania na szwank celów związanych z maksymalnym podtrzymywalnym połowem i bez zwiększania śmiertelności połowowej, w przypadku wprowadzenia obowiązku wyładunku, w tym obowiązku dokumentacji połowów, powinno być możliwe zwiększenie powiązanych uprawnień do połowów, aby uwzględnić fakt, że wyładowane zostaną ryby, które wcześniej były odrzucane.
- (33) Dostęp do danego rodzaju rybołówstwa powinien być oparty na przejrzystych i obiektywnych kryteriach, między innymi kryteriach o charakterze środowiskowym, społecznym i ekonomicznym. Państwa członkowskie powinny propagować odpowiedzialne połowy przez zapewnianie zachęt tym podmiotom, które prowadzą połowy w sposób najmniej zagrażający środowisku oraz zapewniający społeczeństwu największe korzyści.
- (34) W odniesieniu do stad, wobec których nie ustanowiono żadnego planu wieloletniego, należy zapewnić wskaźniki eksploatacji prowadzące do maksymalnego podtrzymywalnego połowu poprzez wyznaczenie limitów połowowych lub nakładu połowowego. Jeśli dostępne dane są niewystarczające, rybołówstwem należy zarządzać przy użyciu przybliżonych parametrów.
- (35) W świetle niepewnego stanu ekonomicznego sektora rybołówstwa oraz faktu, że niektóre społeczności stref przybrzeżnych zależą od połowów, konieczne jest zapewnienie względnej stabilności działalności połowowej poprzez przydzielanie państwom członkowskim uprawnień do połowów w oparciu o przewidywalny udział każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do poszczególnych stad.
- (36) Taka względna stabilność działalności połowowej – z uwagi na tymczasową sytuację biologiczną stad – powinna zabezpieczać i w pełni uwzględniać szczególne potrzeby regionów, w których społeczności lokalne są szczególnie zależne od rybołówstwa i związanej z nim działalności, tak jak zdecydowała Rada w rezolucji z dnia 3 listopada 1976 r. ⁽¹⁾, w szczególności w załączniku VII do niej.
- ⁽¹⁾ Rezolucja Rady z dnia 3 listopada 1976 r. w sprawie niektórych aspektów zewnętrznych utworzenia dwustumilowej strefy połowów we Wspólnocie z mocą od dnia 1 stycznia 1977 r. (Dz.U. C 105 z 7.5.1981, s. 1).

- (37) W tym sensie należy zatem rozumieć pojęcie względnej stabilności.
- (38) Komisja powinna być upoważniona do przyjmowania środków tymczasowych w razie poważnego zagrożenia dla ochrony żywych zasobów morza lub dla ekosystemu morskiego, które wynika z działalności połowowej i wymaga niezwłocznego działania. Środki te należy ustalić w określonym terminie oraz stosować przez określony czas.
- (39) Państwa członkowskie powinny współpracować na szczeblu regionalnym w celu przyjęcia wspólnych rekomendacji i innych instrumentów na rzecz rozwoju i realizacji środków ochronnych i środków mających wpływ na działalność połowową w obszarach chronionych na podstawie prawa w dziedzinie środowiska. W ramach współpracy regionalnej Komisja powinna przyjmować środki ochronne wyłącznie w drodze aktów wykonawczych lub aktów delegowanych, w przypadku gdy wszystkie zainteresowane państwa członkowskie w danym regionie uzgodnią wspólną rekomendację. W przypadku braku wspólnej rekomendacji Komisja powinna na podstawie Traktatu przedstawić wniosek w sprawie odpowiednich środków.
- (40) Państwa członkowskie powinny być uprawnione do przyjmowania środków ochronnych i zarządzania w odniesieniu do stad w wodach Unii, mających zastosowanie wyłącznie do unijnych statków rybackich pływających pod ich banderą.
- (41) W ramach swojej strefy 12 mil morskich państwa członkowskie powinny być uprawnione do przyjmowania środków ochronnych i zarządzania mających zastosowanie do wszystkich unijnych statków rybackich, pod warunkiem że – jeżeli środki te mają zastosowanie do unijnych statków rybackich z innych państw członkowskich – przyjęte środki są niedyskryminujące, były wcześniej przedmiotem konsultacji z innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi oraz że Unia nie przyjęła środków ukierunkowanych w szczególności na ochronę i zarządzanie w obrębie przedmiotowej strefy 12 mil morskich.
- (42) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia systemu przekazywalnych koncesji połowowych.
- (43) Państwa członkowskie powinny przyjąć konkretne środki, aby dostosować liczbę unijnych statków rybackich do dostępnych zasobów w oparciu o sporządzane przez siebie oceny na temat równowagi między zdolnością połowową ich flot a uprawnieniami do połowów, którymi dysponują. Oceny powinny być sporządzone zgodnie z wytycznymi Komisji i powinny być przedstawiane w rocznym sprawozdaniu przekazywanym Komisji. Sprawozdania te powinny być podawane do wiadomości publicznej. Każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość wyboru środków i instrumentów, jakie zamierza przyjąć w celu ograniczenia nadmiernej zdolności połowowej.
- (44) Ponadto do celów zarządzania zdolnością połowową i jej dostosowania należy zachować obowiązkowe pułapy maksymalnej zdolności połowowej floty oraz krajowe systemy wprowadzania/wycofywania w odniesieniu do finansowania wycofania z eksploatacji.
- (45) Państwa członkowskie powinny rejestrować minimum informacji na temat parametrów i działalności unijnych statków rybackich pływających pod ich banderą. Dane te powinny być udostępniane Komisji do celów monitorowania wielkości flot państw członkowskich.
- (46) Zarządzanie rybołówstwem w oparciu o najlepsze dostępne opinie naukowe wymaga zharmonizowanych, wiarygodnych i dokładnych zestawów danych. Dlatego też państwa członkowskie powinny gromadzić dane na temat flot i ich działalności połowowej, w szczególności dane biologiczne na temat połowów, w tym odrzutów, oraz informacje o stadach ryb i potencjalnym wpływie działalności połowowej na ekosystem morski. Państwa członkowskie powinny zarządzać gromadzonymi danymi oraz udostępniać je użytkownikom końcowym i innym zainteresowanym stronom. Państwa członkowskie powinny współpracować ze sobą i z Komisją w celu koordynowania działalności w zakresie gromadzenia danych. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny również współpracować w zakresie gromadzenia danych z państwami trzecimi. Państwa członkowskie powinny przekazać Komisji do oceny roczne sprawozdanie ze swojej działalności w zakresie gromadzenia danych; sprawozdanie to podaje się do wiadomości publicznej.
- (47) Gromadzenie danych powinno obejmować dane, które ułatwiają ekonomiczną ocenę przedsiębiorstw działających w sektorze rybołówstwa, akwakultury i przetwórstwa produktów rybołówstwa i akwakultury oraz tendencji w zatrudnieniu w tych sektorach.
- (48) W sprawach dotyczących ochrony żywych zasobów morza i zarządzania nimi, aby zapewnić wymaganą pomoc wysoko wykwalifikowanego personelu naukowego, w szczególności w odniesieniu do stosowania dyscyplin biologicznych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i technicznych, można się konsultować z Komitetem Naukowo-Technicznym i Ekonomicznym ds. Rybołówstwa (STECF), ustanowionym decyzją Komisji 93/619/WE⁽¹⁾.
- (49) Wiedza naukowa na temat rybołówstwa ukierunkowana na politykę powinna zostać wzmocniona poprzez przyjmowane na poziomie krajowym programy gromadzenia danych naukowych na temat rybołówstwa i programy badań i innowacji w zakresie rybołówstwa wdrażane w koordynacji z innymi państwami członkowskimi, a także w zakresie unijnych ram badań i innowacji. Należy także wspierać lepszą współpracę między sektorem a naukowcami.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 93/619/WE z dnia 19 listopada 1993 r. odnosząca się do ustanowienia Komitetu Naukowego, Technicznego oraz Gospodarczego ds. Rybołówstwa (Dz.U. L 297 z 2.12.1993, s. 25).

- (50) Unia powinna promować cele WPRyB na poziomie międzynarodowym, zapewniając, aby unijna działalność połowowa prowadzona poza wodami Unii była oparta na takich samych zasadach i standardach jak w obowiązującym prawie Unii, i propagując równe warunki działania dla podmiotów unijnych i podmiotów z państw trzecich. W tym celu Unia powinna dążyć do przewożenia staraniom wzmocniającym działanie organizacji regionalnych i międzynarodowych, tak aby mogły one lepiej chronić żywe zasoby morza i zarządzać nimi w ramach swoich kompetencji, w tym staraniom zwalczającym nielegalne, nieraportowane i nieregulowane (NNN) połowy. Unia powinna współpracować z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi na rzecz poprawy zgodności ze środkami międzynarodowymi, w tym zwalczania połowów NNN. Stanowisko Unii powinno być oparte na najlepszych dostępnych opiniach naukowych.
- (51) W umowach o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów zawartych z państwami trzecimi należy zapewnić, aby działalność połowowa Unii na wodach państw trzecich opierała się na najlepszych dostępnych opiniach naukowych i wymianie odpowiednich informacji, zapewniając zrównoważoną eksploatację żywych zasobów morza, przejrzystość w odniesieniu do określania nadwyżki i w wyniku tego – zarządzanie zasobami spójne z celami WPRyB. Umowy te, zapewniając dostęp do zasobów proporcjonalnie do interesów floty unijnej w zamian za finansowy wkład Unii, powinny przyczynić się do ustanowienia wysokiej jakości ram zarządzania w celu zapewnienia w szczególności skutecznych środków gromadzenia danych, monitorowania, kontroli i nadzoru.
- (52) Poszanowanie zasad demokratycznych i praw człowieka, określonych w Powszechnej deklaracji praw człowieka i innych właściwych międzynarodowych instrumentach w dziedzinie praw człowieka, oraz zasady rządów prawa powinny stanowić istotny element umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, które powinny zawierać szczególną klauzulę dotyczącą praw człowieka. Wprowadzenie klauzuli dotyczącej praw człowieka do umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów powinno być w pełni zgodne z ogólnymi celami Unii w zakresie polityki rozwoju.
- (53) Akwakultura powinna przyczynić się do utrzymania potencjału produkcji żywności na zrównoważonym poziomie w całej Unii, aby zagwarantować obywatelom Unii długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe, w tym dostawy żywności, a także wzrost i zatrudnienie oraz przyczynić się do zaspokojenia rosnącego światowego zapotrzebowania na żywność pochodzenia wodnego.
- (54) W strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury, przyjętej przez Komisję w 2009 r., którą z zadowoleniem odebrała i zatwierdziła Rada oraz z zadowoleniem przyjął Parlament Europejski, zauważono potrzebę utworzenia i promowania równych warunków działania dla akwakultury jako podstawę jej zrównoważonego rozwoju.
- (55) Działalność w zakresie akwakultury w Unii jest uwarunkowana różnymi czynnikami w poszczególnych państwach, dotyczącymi m.in. zezwoleń dla podmiotów gospodarczych. Należy zatem opracować strategiczne wytyczne unijne dla krajowych planów strategicznych w celu poprawy konkurencyjności sektora akwakultury, wsparcia jego rozwoju i innowacyjności oraz promowania działalności gospodarczej, dywersyfikacji i poprawy jakości życia na obszarach przybrzeżnych i śródlądowych. Ponadto należy wprowadzić mechanizmy wymiany między państwami członkowskimi informacji i najlepszych praktyk poprzez otwartą metodę koordynacji krajowych środków dotyczących bezpieczeństwa działalności gospodarczej, dostępu do wód i przestrzeni Unii oraz uproszczenia procesu wydawania licencji.
- (56) Szczególny charakter akwakultury wymaga ustanowienia komitetu doradczego ds. konsultacji z zainteresowanymi stronami w zakresie elementów unijnej polityki, które mogłyby wpływać na akwakulturę.
- (57) Konieczne jest zwiększenie konkurencyjności unijnego sektora rybołówstwa i akwakultury oraz uproszczenie w celu lepszego zarządzania działalnością tego sektora w zakresie produkcji i obrotu. Wspólna organizacja rynków produktów rybołówstwa i akwakultury powinna zapewniać równe warunki dla wszystkich produktów rybołówstwa i akwakultury podlegających obrotowi w Unii, niezależnie od ich pochodzenia, umożliwiać konsumentom dokonywanie bardziej świadomych wyborów oraz wspierać odpowiedzialną konsumpcję, a także zwiększać wiedzę ekonomiczną i zrozumienie unijnych rynków w całym łańcuchu dostaw.
- (58) Przy wdrażaniu wspólnej organizacji rynków należy zachować zgodność z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, w szczególności w odniesieniu do przepisów Światowej Organizacji Handlu.
- (59) Aby zapewnić zgodność z przepisami WPRyB, należy ustanowić efektywny system kontroli, inspekcji i egzekwowania prawa, który obejmuje zwalczanie działalności połowowej NNN.
- (60) W ramach unijnego systemu kontroli, inspekcji i egzekwowania prawa należy promować wykorzystanie nowoczesnych i skutecznych technologii. Państwa członkowskie i Komisja powinny mieć możliwość prowadzenia projektów pilotażowych w zakresie nowych technologii kontroli i systemów zarządzania danymi.
- (61) Aby zapewnić porównywalne warunki w różnych państwach członkowskich w odniesieniu do stosowania zasad w zakresie kontroli i egzekwowania prawa, należy zachęcać do współpracy między państwami członkowskimi w sprawie określania skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji.

- (62) Aby zapewnić zaangażowanie podmiotów gospodarczych w gromadzenie danych na poziomie Unii oraz w unijny system kontroli, inspekcji i egzekwowania prawa, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wymagania od swoich podmiotów gospodarczych proporcjonalnego udziału w odnośnych kosztach operacyjnych takiego systemu.
- (63) Cele WPRyB nie mogą zostać w wystarczającym stopniu zrealizowane przez same państwa członkowskie z uwagi na trudności napotymane w rozwoju przemysłu rybnego i zarządzaniu nim oraz ograniczone zasoby finansowe państw członkowskich. Stąd w celu przyczynienia się do realizacji tych celów powinna zostać przyznana wieloletnia unijna pomoc finansowa ukierunkowana na priorytety WPRyB i dostosowana do specyfiki branży rybackiej w poszczególnych państwach członkowskich.
- (64) Unijna pomoc finansowa powinna być uzależniona od przestrzegania przepisów WPRyB przez państwa członkowskie i podmioty gospodarcze, w tym właścicieli statków. Z zastrzeżeniem środków szczegółowych, które mają zostać przyjęte, unijna pomoc finansowa powinna zostać przerwana, zawieszona lub skorygowana w przypadku nieprzestrzegania konkretnego obowiązku w ramach WPRyB przez dane państwo członkowskie lub w przypadku poważnego naruszenia tych przepisów przez dany podmiot gospodarczy.
- (65) Dialog z zainteresowanymi stronami okazał się kluczowy dla osiągnięcia celów WPRyB. Biorąc pod uwagę zróżnicowane warunki na wodach Unii i większą regionalizację WPRyB, komitety doradcze powinny umożliwić wykorzystanie przy wdrażaniu WPRyB wiedzy i doświadczenia wszystkich zainteresowanych stron.
- (66) Mając na uwadze specyfikę regionów najbardziej oddalonych, akwakultury, rynków oraz Morza Czarnego, właściwe jest stworzenie nowego komitetu doradczego dla każdego z tych obszarów.
- (67) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do przyjmowania środków ochronnych towarzyszących pewnym środowiskowym zobowiązaniom państw członkowskich, dostosowania obowiązku wyładunku w celu wywiązania się z międzynarodowych zobowiązań Unii, rozszerzenia obowiązku wyładunku na inne gatunki przy wykorzystaniu procesu regionalizacji, przyjęcia konkretnych planów w zakresie odrzutów przy wykorzystaniu procesu regionalizacji, przyjęcia wyłączeń *de minimis* z obowiązku wyładunku, jeżeli nie został przyjęty żaden inny środek wykonawczy w odniesieniu do tego obowiązku, oraz ustanowienia szczegółowych zasad funkcjonowania komitetów doradczych.
- (68) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.
- (69) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (70) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących środków tymczasowych służących załagodzeniu poważnego zagrożenia dla ochrony żywych zasobów morza, systemu wprowadzania/wycofywania w zarządzaniu flotą oraz zapisywania, formatu i transmisji danych do unijnego rejestru floty rybackiej, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (71) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celów.
- (72) Decyzja Rady 2004/585/WE⁽²⁾ powinna zostać uchylona po wejściu w życie odpowiadających jej przepisów na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (73) Ze względu na liczbę i wagę zmian, które mają zostać wprowadzone, należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 2371/2002,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

CZĘŚĆ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Wspólna polityka rybołówstwa (WPRyB) obejmuje:
 - a) ochronę żywych zasobów morza oraz zarządzanie rybołówstwem i flotami eksploatującymi takie zasoby;
 - b) w odniesieniu do środków rynkowych i finansowych wspierających wdrażanie WPRyB: żywe zasoby słodkowodne, akwakulturę oraz przetwarzanie produktów rybołówstwa i akwakultury oraz obrót nimi.
2. WPRyB obejmuje działalność, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest ona prowadzona:
 - a) na terytorium państw członkowskich, do którego ma zastosowanie Traktat;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2004/585/WE z dnia 19 lipca 2004 r. ustanawiająca Regionalne Komitety Doradcze w ramach Wspólnej Polityki Rybołówstwa (Dz.U. L 256 z 3.8.2004, s. 17).

- b) na wodach Unii, w tym przez statki rybackie pływające pod banderą państw trzecich i zarejestrowane w nich;
 - c) przez unijne statki rybackie poza wodami Unii; lub
 - d) przez obywateli państw członkowskich, bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności państwa bandery.
- d) zapewnia środki dostosowania zdolności połowowej flot do poziomów uprawnień do połowów spójnych z ust. 2, mając na uwadze rentowność flot bez nadmiernego eksploatawania żywych zasobów morza;
 - e) promuje rozwój zrównoważonej unijnej działalności w zakresie akwakultury w celu przyczynienia się do dostaw i bezpieczeństwa żywności oraz do zatrudnienia;
 - f) przyczynia się do odpowiedniego poziomu życia osób zależnych od działalności połowowej, z uwzględnieniem przybrzeżnego rybołówstwa i aspektów społeczno-ekonomicznych;
 - g) przyczynia się do efektywnego i przejrzystego rynku wewnętrznego dla produktów rybołówstwa i akwakultury, a także do zapewnienia równych warunków dla produktów rybołówstwa i akwakultury podlegających obrotowi w Unii;
 - h) uwzględnia interesy zarówno konsumentów, jak i producentów;
 - i) promuje przybrzeżną działalność połowową przy uwzględnieniu aspektów społeczno-ekonomicznych;
 - j) jest spójna z ustawodawstwem Unii w dziedzinie środowiska, w szczególności z celem polegającym na osiągnięciu dobrego stanu środowiska do 2020 r., zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2008/56/WE, a także z innymi politykami Unii.

Artykuł 2

Cele

1. WPRyb zapewnia, aby działalność połowowa i w zakresie akwakultury była zrównoważona środowiskowo w perspektywie długoterminowej oraz zarządzana w sposób spójny z celami w zakresie osiągania korzyści ekonomicznych, społecznych i w dziedzinie zatrudnienia oraz przyczyniania się do dostępności dostaw żywności.

2. WPRyb stosuje wobec zarządzania rybołówstwem podejście ostrożnościowe i ma na celu zapewnienie, aby eksploatacja żywych zasobów morza odbudowywała i zachowywała populacje poławianych gatunków powyżej poziomów pozwalających uzyskać maksymalny podtrzymawalny połów.

Aby osiągnąć cel polegający na stopniowej odbudowie i zachowaniu populacji stad ryb powyżej poziomów biomasy zdolnych do uzyskania maksymalnego podtrzymawalnego połowu, wskaźnik eksploatacji oparty na maksymalnym podtrzymawalnym połowie należy osiągnąć w miarę możliwości do 2015 r., a w stopniowy, narastający sposób w odniesieniu do wszystkich stad – najpóźniej do 2020 r.

3. WPRyb wdraża podejście ekosystemowe do zarządzania rybołówstwem, aby zapewnić minimalizowanie negatywnych skutków działalności połowowej dla ekosystemu morskiego, a także dąży do zapewnienia, aby działalność w zakresie akwakultury i działalność połowowa nie powodowały degradacji środowiska morskiego.

4. WPRyb przyczynia się do gromadzenia danych naukowych.

5. WPRyb w szczególności:

- a) stopniowo eliminuje odrzuty, w zależności od indywidualnych przypadków, przy uwzględnieniu najlepszych dostępnych opinii naukowych, przez unikanie i ograniczanie w jak największym stopniu przypadkowych połowów i przez stopniowe zapewnianie wyładunku połowów;
- b) w razie konieczności, jak najlepiej wykorzystuje przypadkowe połowy, bez tworzenia rynku dla takich połowów, które są poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony;
- c) zapewnia warunki dla rentownego i konkurencyjnego sektora połowowego i przetwórczego oraz działalności na lądzie związanej z połowami;

Artykuł 3

Zasady dobrych rządów

WPRyb jest zgodna z następującymi zasadami dobrych rządów:

- a) jasno zdefiniowany zakres obowiązków na szczeblu unijnym, regionalnym, krajowym i lokalnym;
- b) uwzględnianie regionalnej specyfiki poprzez podejście regionalne;
- c) ustanowienie środków zgodnie z najlepszymi dostępnymi opiniami naukowymi;
- d) perspektywa długoterminowa;
- e) efektywność kosztowa pod względem administracyjnym;
- f) odpowiednie zaangażowanie zainteresowanych stron, w szczególności komitetów doradczych, na wszystkich etapach – od opracowania po wdrożenie środków;
- g) główna odpowiedzialność państwa bandery;
- h) spójność z innymi politykami Unii;
- i) stosowanie ocen wpływu, stosownie do przypadku;
- j) spójność między wewnętrznym a zewnętrznym wymiarem WPRyb;

k) przejrzystość przetwarzania danych zgodnie z istniejącymi wymogami prawnymi z należytym poszanowaniem życia prywatnego, ochrony danych osobowych oraz zasad poufności; dostępność danych dla odpowiednich organów naukowych, innych organów mających interes naukowy lub w zakresie zarządzania oraz innych określonych użytkowników końcowych.

Artykuł 4

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „wody Unii” oznaczają wody podlegające zwierzchnictwu lub jurysdykcji państw członkowskich, z wyjątkiem wód sąsiadujących z terytoriami wymienionymi w załączniku II do Traktatu;
- 2) „żywe zasoby morza” oznaczają dostępne, żywe morskie gatunki wodne, w tym gatunki anadromiczne i katadromiczne w fazie życia w morzu;
- 3) „żywe zasoby słodkowodne” oznaczają dostępne, żywe gatunki słodkowodne;
- 4) „statek rybacki” oznacza każdy statek wyposażony do prowadzenia komercyjnej eksploatacji żywych zasobów morza lub wyposażony w sieć pułpkową na tuńczyka błękitnopłetwego;
- 5) „unijny statek rybacki” oznacza statek rybacki pływający pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowany w Unii;
- 6) „wprowadzenie do floty rybackiej” oznacza rejestrację statku rybackiego w rejestrze statków rybackich państwa członkowskiego;
- 7) „maksymalny podtrzymywalny połów” oznacza największy teoretyczny zrównoważony połów, jaki można w sposób ciągły przeciętnie uzyskiwać ze stada w istniejących przeciętnych warunkach środowiskowych bez znaczącego wpływu na proces rozmnażania;
- 8) „podejście ostrożnościowe do zarządzania rybołówstwem”, o którym mowa w art. 6 porozumienia ONZ w sprawie zasobów ryb, oznacza podejście, zgodnie z którym brak odpowiednich informacji naukowych nie powinien być usprawiedliwieniem dla odkładania lub niepodejmowania środków zarządzania dla ochrony gatunku docelowego, gatunków powiązanych lub zależnych oraz gatunków niedocelowych i ich środowiska;
- 9) „podejście ekosystemowe do zarządzania rybołówstwem” oznacza zintegrowane podejście do zarządzania rybołówstwem, w ramach rozsądnie wytyczonych pod względem ekologicznym granic, w którym dąży się do zarządzania wykorzystaniem zasobów naturalnych, przy uwzględnieniu rybołówstwa i innej działalności człowieka, zachowując zarówno bogactwo biologiczne, jak i procesy biologiczne niezbędne do zabezpieczenia składu, struktury i funkcjonowania siedlisk odnośnego ekosystemu, przy uwzględnieniu wiedzy i niepewności odnoszących się do biotycznych, abiotycznych i ludzkich elementów ekosystemów;

- 10) „odrzuty” oznaczają połowy, które są wrzucane z powrotem do morza;
- 11) „połowy o niskim wpływie” oznaczają używanie selektywnych technik połowowych, które mają mało szkodliwy wpływ na ekosystemy morskie lub które mogą skutkować niskimi emisjami pochodzącymi z paliw;
- 12) „połowy selektywne” oznaczają połowy przy użyciu metod lub narzędzi połowowych, które podczas połowu pozwalają na zlokalizowanie i schwytanie organizmów w zależności od rozmiaru lub gatunku, co pozwala na uniknięcie połowu organizmów niedocelowych lub wypuszczenie ich w nieuszkodzonym stanie;
- 13) „wskaźnik śmiertelności połowowej” oznacza wskaźnik usuwania biomasy lub osobników ze stada w wyniku działalności połowowej w danym okresie;
- 14) „stado” oznacza żywy zasób morza występujący w danym obszarze zarządzania;
- 15) „limit połowowy” oznacza, w stosownych przypadkach, albo ilościowe ograniczenie połowów danego stada ryb lub grupy stad ryb w danym okresie, w przypadku gdy tych stad ryb lub grup stad ryb dotyczy obowiązek wyładunku, albo ilościowe ograniczenie w danym okresie wyładunków danego stada ryb lub grupy stad ryb, do których obowiązek wyładunku nie ma zastosowania;
- 16) „punkt odniesienia do celów ochrony” oznacza wartości parametrów populacji stada ryb (takich jak biomasa lub wskaźnik śmiertelności połowowej) stosowane w zarządzaniu rybołówstwem, na przykład w odniesieniu do dopuszczalnego poziomu ryzyka biologicznego lub pożądanego poziomu połowu;
- 17) „minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony” oznacza rozmiar żywych morskich gatunków wodnych, przy uwzględnieniu dojrzałości, ustalony w prawie Unii, poniżej którego zastosowanie mają ograniczenia lub zachęty służące unikaniu ich poławiania przy prowadzeniu działalności połowowej; taki rozmiar zastępuje, w stosownych przypadkach, minimalny rozmiar wyładunkowy;
- 18) „stado na bezpiecznym poziomie biologicznym” oznacza stado, w odniesieniu do którego z wysokim prawdopodobieństwem można stwierdzić, że biomasa stada tarłowego szacowana na koniec poprzedniego roku jest wyższa niż graniczny punkt odniesienia biomasy (Blim), a wskaźnik śmiertelności połowowej szacowany na poprzedni rok jest niższy niż graniczny punkt odniesienia wskaźnika śmiertelności połowowej (Flim);
- 19) „zabezpieczenie” oznacza środek ostrożnościowy stworzony w celu unikania wystąpienia niepożądanego wydarzenia;
- 20) „środek techniczny” oznacza środek regulujący, poprzez ustanowienie warunków dotyczących wykorzystania i struktury narzędzi połowowych i ograniczeń dostępu do obszarów połowów, skład połowów pod względem gatunków i wielkości oraz skutki dla elementów ekosystemów wynikające z działalności połowowej;

- 21) „nakład połowowy” oznacza iloczyn zdolności i działalności danego statku rybackiego; w przypadku grupy statków rybackich jest to suma nakładu połowowego wszystkich statków w tej grupie;
- 22) „państwo członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu” oznacza państwo członkowskie, które ma interes uzasadniony albo uprawnieniami do połowów, albo połowami odbywającymi się w wyłącznej strefie ekonomicznej danego państwa członkowskiego, albo, w przypadku Morza Śródziemnego, tradycyjnym rybołówstwem na pełnym morzu;
- 23) „przekazywalna koncesja połowowa” oznacza podlegające cofnięciu prawo użytkownika do określonej części uprawnień do połowów przydzielonych danemu państwu członkowskiemu lub określonych w planie zarządzania przyjętym przez dane państwo członkowskie zgodnie z art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1967/2006⁽¹⁾, które posiadacz może przekazać;
- 24) „zdolność połowowa” oznacza pojemność statku w GT (pojemność brutto) i jego moc w kW (kilowat), jak to określono w art. 4 i 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2930/86⁽²⁾;
- 25) „akwakultura” oznacza hodowlę lub chów organizmów wodnych za pomocą technik opracowanych w celu zwiększenia produkcji przedmiotowych organizmów poza naturalną zdolność środowiska, gdzie organizmy takie pozostają własnością osoby fizycznej lub prawnej w ciągu całego stadium hodowli i chowu, do odłowu włącznie;
- 26) „licencja połowowa” oznacza licencję, zgodnie z definicją znajdującą się w art. 4 pkt 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009⁽³⁾;
- 27) „upoważnienie do połowów” oznacza upoważnienie, zgodnie z definicją znajdującą się w art. 4 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009;
- 28) „działalność połowowa” oznacza poszukiwanie ryb, wydawanie, wystawianie, holowanie i wybieranie narzędzia połowowego, wciąganie połowu na pokład, przeładunek, zatrzymywanie na pokładzie, przetwarzanie na pokładzie, przenoszenie, umieszczanie w sadzach, tuczenie i wyładowywanie ryb i produktów rybołówstwa;
- 29) „produkty rybołówstwa” oznaczają organizmy wodne będące wynikiem działalności połowowej lub otrzymywane z nich produkty;
- 30) „podmiot gospodarczy” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub posiada przedsiębiorstwo wykonujące działalność związaną z dowolnym etapem produkcji, przetwarzania, dystrybucji i sieci sprzedaży detalicznej produktów rybołówstwa i akwakultury oraz obrotu nimi;
- 31) „poważne naruszenie” oznaczana naruszenie, które jest określone jako takie w odpowiednich przepisach Unii, w tym w art. 42 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008⁽⁴⁾ i art. 90 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009;
- 32) „użytkownik końcowy danych naukowych” oznacza podmiot, który ze względów badawczych lub zarządczych jest zainteresowany naukową analizą danych dotyczących sektora rybołówstwa;
- 33) „nadwyżka dopuszczalnego połowu” oznacza część dopuszczalnego połowu, której państwo nadbrzeżne nie pozyskuje, wskutek czego ogólny wskaźnik eksploatacji w odniesieniu do poszczególnych stad pozostaje poniżej poziomów umożliwiających samoistną odbudowę stad i zachowanie populacji pozyskiwanych gatunków powyżej pożądanych poziomów opartych na najlepszych dostępnych opiniach naukowych;
- 34) „produkty akwakultury” oznaczają organizmy wodne na każdym etapie ich cyklu życia, będące wynikiem działalności w zakresie akwakultury, lub otrzymywane z nich produkty;
- 35) „biomasa stada tarłowego” oznacza szacunkową masę ryb z danego stada, które rozmnażają się w określonym czasie, w tym zarówno osobniki męskie, jak i żeńskie, oraz ryby, które rozmnażają się żyworodnie;
- 36) „połowy wielogatunkowe” oznaczają połowy, w ramach których obecny jest więcej niż jeden gatunek i istnieje prawdopodobieństwo, że podczas tej samej operacji połowowej złapane zostaną osobnikami różnych gatunków;
- 37) „umowa o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów” oznacza umowę międzynarodową zawartą z państwem trzecim w celu otrzymania dostępu do wód i zasobów, tak aby w zrównoważony sposób eksploatować udział nadwyżki żywych zasobów morza w zamian za uzyskiwaną od Unii rekompensatę finansową, która może obejmować wsparcie sektorowe.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje obszarów geograficznych:

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1967/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego, zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1626/94 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 11).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2930/86 z dnia 22 września 1986 r. określające parametry statków rybackich (Dz.U. L 274 z 25.9.1986, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 (Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1).

- a) „Morze Północne” oznacza obszary ICES ⁽¹⁾ IIIa i IV;
- b) „Morze Bałtyckie” oznacza obszary ICES IIIb, IIIc i IIId;
- c) „wody północno-zachodnie” oznaczają obszary ICES V (z wyjątkiem Va i tylko wody Unii obszaru Vb), VI i VII;
- d) „wody południowo-zachodnie” oznaczają obszary ICES VIII, IX i X (wody wokół Azorów) oraz obszary CECAF ⁽²⁾ 34.1.1, 34.1.2 i 34.2.0 (wody wokół Madery i Wysp Kanaryjskich);
- e) „Morze Śródziemne” oznacza wody morskie Morza Śródziemnego na wschód od linii 5°36' W;
- f) „Morze Czarne” oznacza podobszar geograficzny GFCM (ang. *General Fisheries Commission for the Mediterranean*) zdefiniowany w rezolucji GFCM/33/2009/2.

CZĘŚĆ II

DOSTĘP DO WÓD

Artykuł 5

Ogólne zasady dotyczące dostępu do wód

1. Unijne statki rybackie mają równy dostęp do wód i zasobów na wszystkich wodach Unii, z wyjątkiem tych, o których mowa w ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem środków przyjętych na mocy części III.
2. W odniesieniu do wód do 12 mil morskich od linii podstawowych podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji państw członkowskich państwa te są uprawnione do dnia 31 grudnia 2022 r. do ograniczenia prowadzenia połowów do statków rybackich, które tradycyjnie łowią na tych wodach z portów na przyległych wybrzeżach, bez uszczerbku dla uzgodnień dotyczących unijnych statków rybackich pływających pod banderą innych państw członkowskich w ramach istniejących stosunków sąsiedzkich między państwami członkowskimi oraz uzgodnień zawartych w załączniku I, ustalających dla każdego państwa członkowskiego strefy geograficzne w ramach pasów przybrzeżnych innych państw członkowskich, w których prowadzi się działalność połowową, oraz odnośne gatunki. Państwa członkowskie informują Komisję o ograniczeniach ustanowionych na podstawie niniejszego ustępu.
3. W odniesieniu do wód do 100 mil morskich od linii podstawowych unijnych regionów najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 akapit pierwszy Traktatu, do dnia 31 grudnia 2022 r. dane państwa członkowskie są uprawnione do ograniczenia prowadzenia połowów do statków zarejestrowanych w portach tych terytoriów. Ograniczenia te nie mają zastosowania do statków unijnych, które tradycyjnie łowią na tych wodach, o ile statki te nie przekraczają tradycyjnie wykorzystywanego nakładu połowowego. Państwa członkowskie informują Komisję o ograniczeniach ustanowionych na podstawie niniejszego ustępu.

⁽¹⁾ Obszary ICES (Międzynarodowej Rady Badań Morza) określone są w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 218/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie przekazywania przez państwa członkowskie prowadzące połowy na północno-wschodnim Atlantyku danych statystycznych dotyczących połowów nominalnych (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 70).

⁽²⁾ Obszary CECAF (Środkowo-Wschodni Atlantyk lub główny obszar połowowy FAO 34) określone są w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie przekazywania przez państwa członkowskie prowadzące połowy na określonych obszarach, innych niż północny Atlantyk, danych statystycznych o połowach nominalnych (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 1).

4. Środki, które mają być stosowane po wygaśnięciu uzgodnień określonych w ust. 2 i 3, zostaną przyjęte do dnia 31 grudnia 2022 r.

CZĘŚĆ III

ŚRODKI OCHRONY I ZRÓWNOWAŻONEJ EKSPLOATACJI ŻYWYCH ZASOBÓW MORZA

TYTUŁ I

Środki ochronne

Artykuł 6

Przepisy ogólne

1. Aby zrealizować cele WPRyb w zakresie ochrony i zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów morza, określone w art. 2, Unia przyjmuje środki ochronne określone w art. 7.
2. Przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia Komisja konsultuje się z odpowiednimi organami doradczymi i odpowiednimi organami naukowymi. Środki ochronne są przyjmowane przy uwzględnieniu dostępnych opinii naukowych, technicznych i ekonomicznych, w tym w stosownych przypadkach sprawozdań sporządzanych przez STECF i inne organy doradcze, porad otrzymany od komitetów doradczych oraz wspólnych rekomendacji wydawanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18.
3. Państwa członkowskie mogą współpracować ze sobą w celu przyjęcia środków zgodnie z art. 11, 15 i 18.
4. Państwa członkowskie koordynują ze sobą swoje działania przed przyjęciem środków krajowych zgodnie z art. 20 ust. 2.
5. W określonych przypadkach, w szczególności jeżeli chodzi o region Morza Śródziemnego, państwa członkowskie mogą być uprawnione do przyjęcia prawnie wiążących aktów w dziedzinie WPRyb, w tym środków ochronnych. W stosownych przypadkach stosuje się art. 18.

Artykuł 7

Rodzaje środków ochronnych

1. Środki ochrony i zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów morza mogą obejmować między innymi następujące elementy:
 - a) plany wieloletnie zgodnie z art. 9 i 10;
 - b) cele ochrony i zrównoważonej eksploatacji stad oraz powiązane środki w celu zminimalizowania wpływu połowów na środowisko morskie;
 - c) środki służące dostosowaniu zdolności połowowej statków rybackich do dostępnych uprawnień do połowów;

- d) zachęty, w tym natury ekonomicznej, takie jak uprawnienia do połowów, w celu propagowania metod połowowych, które przyczyniają się do bardziej selektywnych połowów, unikania i ograniczania w jak największym stopniu przypadkowych połowów oraz do połowów charakteryzujących się niskim wpływem na ekosystem morski i zasoby rybne;
 - e) środki w zakresie ustalania i przydziału uprawnień do połowów;
 - f) środki służące realizacji celów określonych w art. 16;
 - g) minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony;
 - h) projekty pilotażowe dotyczące alternatywnych rodzajów technik zarządzania rybołówstwem oraz dotyczące narzędzi, które zwiększają selektywność lub minimalizują negatywny wpływ działalności połowowej na środowisko morskie;
 - i) środki niezbędne do zapewnienia zgodności z obowiązkami w ramach ustawodawstwa Unii w dziedzinie środowiska przyjęte zgodnie z art. 11;
 - j) środki techniczne, o których mowa w ust. 2.
2. Środki techniczne mogą między innymi obejmować:
- a) cechy charakterystyczne narzędzi połowowych i zasady dotyczące ich używania;
 - b) specyfikacje dotyczące budowy narzędzi połowowych, w tym:
 - (i) zmiany lub dodatkowe urządzenia mające na celu zwiększenie selektywności lub zminimalizowanie negatywnego wpływu na ekosystem;
 - (ii) zmiany lub dodatkowe urządzenia mające na celu ograniczenie przypadkowego połowu gatunków zagrożonych i chronionych, a także ograniczenie innych przypadkowych połowów;
 - c) ograniczenia lub zakaz stosowania określonych narzędzi połowowych, a także działalności połowowej, w określonych obszarach lub okresach;
 - d) wymogi w stosunku do statków rybackich, aby zaprzestały działalności w danym obszarze przez ustalony minimalny okres w celu ochrony tymczasowych skupisk zagrożonych gatunków, ryb w okresie tarła, ryb poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony oraz innych wrażliwych zasobów morskich;
 - e) szczególne środki w celu zminimalizowania negatywnego wpływu działalności połowowej na bioróżnorodność morską i ekosystemy morskie, w tym środki służące unikaniu i ograniczaniu w jak największym stopniu przypadkowych połowów.

Artykuł 8

Ustanowienie obszarów odbudowy stad ryb

1. Unia, uwzględniając należycie istniejące obszary ochrony, podejmuje starania na rzecz ustanowienia obszarów chronio-

nych ze względu na ich wrażliwość biologiczną, w tym obszarów, w przypadku których istnieje wyraźny dowód na to, że występuje na nich wysoka koncentracja ryb o rozmiarach poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, oraz tarlisk. W takich obszarach działalność połowowa może zostać ograniczona lub zakazana, aby przyczynić się do ochrony żywych zasobów wodnych i ekosystemów morskich. Unia nadal udziela dodatkowej ochrony istniejącym obszarom biologicznie wrażliwym.

2. Do tych celów państwa członkowskie określają, w miarę możliwości, odpowiednie obszary, które mogą tworzyć spójną sieć, i przygotowują, w stosownych przypadkach, wspólne rekomendacje zgodnie z art. 18 ust. 7 z myślą o tym, by Komisja przedstawiła wniosek zgodnie z Traktatem.

3. W planie wieloletnim Komisja może zostać uprawniona do ustanawiania takich biologicznie wrażliwych obszarów chronionych. Stosuje się art. 18 ust. 1–6. Komisja regularnie składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie obszarów chronionych.

TYTUŁ II

Środki szczególne

Artykuł 9

Zasady i cele planów wieloletnich

1. Przyjmuje się plany wieloletnie oparte w pierwszym rzędzie na opiniach naukowych, technicznych i ekonomicznych, zawierające środki ochronne mające na celu odbudowę i zachowanie stad ryb powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu zgodnie z art. 2 ust. 2.

2. W przypadku gdy cele odnoszące się do maksymalnego podtrzymywalnego połowu, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie mogą zostać określone z powodu niewystarczających danych, w planach wieloletnich przewiduje się środki oparte na podejściu ostrożnościowym zapewniające co najmniej porównywalny poziom ochrony odnośnych stad.

3. Plany wieloletnie obejmują:

- a) pojedyncze gatunki; albo
- b) w przypadku połowów wielogatunkowych lub gdy dynamika różnych stad jest ze sobą powiązana – połowy eksploatujące kilka stad w danym obszarze geograficznym; uwzględnia się poziom wiedzy na temat interakcji między różnymi stadami ryb, łowiskami i ekosystemami morskimi.

4. Środki, które mają wejść w zakres planów wieloletnich, oraz harmonogram ich wdrażania są proporcjonalne do realizowanych zadań i celów oraz przewidywanych ram czasowych. Przed ujęciem środków w planach wieloletnich uwzględnia się ich prawdopodobne skutki ekonomiczne i społeczne.

5. Plany wieloletnie mogą zawierać konkretne cele i środki ochronne oparte na podejściu ekosystemowym, służące rozwiązaniu konkretnych problemów połowów wielogatunkowych związanych z realizacją celów określonych w art. 2 ust. 2, w przypadku stad wielogatunkowych objętych danym planem, jeżeli z opinii naukowych wynika, że nie można osiągnąć wzrostu selektywności. W razie konieczności plan wieloletni zawiera konkretne alternatywne środki ochronne, oparte na podejściu ekosystemowym, dotyczące niektórych stad objętych tym planem.

Artykuł 10

Treść planów wieloletnich

1. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji na mocy Traktatu, plan wieloletni zawiera:

- a) zakres w odniesieniu do stad, łowiska i obszaru, do którego ma zastosowanie plan wieloletni;
- b) cele spójne z celami określonymi w art. 2 i z odnośnymi przepisami art. 6 i 9;
- c) wymierne cele takie jak wskaźniki śmiertelności połowowej lub biomasa stada tarłowego;
- d) wyraźne ramy czasowe na osiągnięcie wymiernych celów;
- e) punkty odniesienia dotyczące ochrony spójne z celami określonymi w art. 2;
- f) cele środków ochronnych i środków technicznych, które należy podjąć z myślą o osiągnięciu celów określonych w art. 15, a także środki mające na celu uniknięcie lub ograniczenie w jak największym stopniu przypadkowych połowów;
- g) gwarancje służące zapewnieniu realizacji wymiernych celów i w razie potrzeby działania naprawcze, w tym w odniesieniu do sytuacji, w których pogarszająca się jakość danych lub ich niedostępność zagrażają zrównoważonemu charakterowi danego stada.

2. Plan wieloletni może także zawierać:

- a) inne środki ochronne, w szczególności środki służące stopniowemu eliminowaniu odrzutów przy uwzględnieniu najlepszych dostępnych opinii naukowych lub służące zminimalizowaniu negatywnych skutków połowów dla ekosystemu, które mają być doprecyzowane, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 18;
- b) wymierne wskaźniki na potrzeby okresowego monitorowania i okresowej oceny postępów w osiąganiu celów planu wieloletniego;
- c) w stosownych przypadkach, cele szczególne dotyczące słodkowodnego etapu cyklu życia gatunków anadromicznych i katadromicznych.

3. W planie wieloletnim przewiduje się jego przegląd po wstępnej ocenie *ex post*, w szczególności w celu uwzględnienia zmian opinii naukowych.

Artykuł 11

Środki ochronne niezbędne do zapewnienia zgodności z obowiązkami na mocy ustawodawstwa Unii w dziedzinie środowiska

1. Państwa członkowskie są uprawnione do przyjmowania środków ochronnych niedotyczących statków rybackich innych państw członkowskich, mających zastosowanie do wód podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji oraz koniecznych do wypełnienia ich obowiązków na mocy art. 13 ust. 4 dyrektywy 2008/56/WE, art. 4 dyrektywy 2009/147/WE lub art. 6 dyrektywy 92/43/EWG, pod warunkiem że środki te są spójne z celami określonymi w art. 2 niniejszego rozporządzenia, realizują cele odpowiedniego ustawodawstwa Unii, które mają wdrażać oraz są co najmniej tak samo rygorystyczne jak środki przewidziane w prawie Unii.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie („inicjujące państwo członkowskie”) uzna, że należy przyjąć środki w celu zapewnienia zgodności z obowiązkami, o których mowa w ust. 1, a inne państwa członkowskie mają bezpośredni interes w zarządzaniu rybołówstwem, którego mają dotyczyć te środki, Komisja jest uprawniona do przyjmowania takich środków, na wniosek, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 46. W tym celu stosuje się odpowiednio art. 18 ust. 1–4 i 6.

3. Inicjujące państwo członkowskie przekazuje Komisji i innym państwom członkowskim mającym bezpośredni interes w zarządzaniu odpowiednie informacje na temat wymaganych środków, w tym ich uzasadnienie, dowody naukowe i szczegóły ich praktycznego wykonywania oraz egzekwowania. Inicjujące państwo członkowskie i inne państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu mogą przekazać wspólną rekomendację, o której mowa w art. 18 ust. 1, w terminie sześciu miesięcy od przekazania wystarczających informacji. Komisja przyjmuje środki przy uwzględnieniu wszelkich dostępnych opinii naukowych w terminie trzech miesięcy od otrzymania pełnego wniosku.

Jeżeli nie wszystkie państwa członkowskie osiągną porozumienie w sprawie wspólnej rekomendacji, która ma być przekazana Komisji zgodnie z akapitem pierwszym, w terminie określonym w tym akapicie lub jeżeli wspólna rekomendacja zostanie uznana za niezgodną z wymaganiami, o których mowa w ust. 1, Komisja może przedstawić wniosek zgodnie z Traktatem.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, w przypadku braku wspólnego zalecenia, o którym mowa w ust. 3, w pilnych przypadkach Komisja przyjmuje środki. Środki, które mają być przyjęte w pilnych przypadkach, są ograniczone do takich, w przypadku braku których zagrożone byłoby osiągnięcie celów związanych z ustanowieniem środków ochronnych, zgodnie z dyrektywami, o których mowa w ust. 1, i zamierzeniami danego państwa członkowskiego.

5. Środki, o których mowa w ust. 4, stosuje się przez okres maksymalnie 12 miesięcy, który może zostać przedłużony o okres maksymalnie 12 miesięcy, w przypadku gdy nadal spełnione są warunki przewidziane w tym ustępie.

6. Podczas wykonywania i egzekwowania środków przyjętych na podstawie ust. 2, 3 i 4 Komisja ułatwia współpracę między danym państwem członkowskim a innymi państwami członkowskimi mającymi bezpośredni interes w zarządzaniu danym rodzajem rybołówstwa.

Artykuł 12

Środki Komisji na wypadek poważnego zagrożenia dla żywych zasobów morza

1. W przypadku konieczności uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby dotyczącej poważnego zagrożenia dla ochrony żywych zasobów morza lub dla ekosystemu morskiego, opartej na dowodach, Komisja może na uzasadniony wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, w celu zmniejszenia tego zagrożenia, przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, które stosuje się przez okres maksymalnie sześciu miesięcy, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 47 ust. 3.

2. Państwo członkowskie przedkłada wniosek, o którym mowa w ust. 1, jednocześnie Komisji, innym państwom członkowskim i zainteresowanym komitetom doradczym. Inne państwa członkowskie i komitety doradcze mogą przekazywać swoje uwagi na piśmie w terminie siedmiu dni roboczych od otrzymania powiadomienia. Komisja podejmuje decyzję w terminie 15 dni roboczych od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Przed upływem początkowego okresu stosowania aktów wykonawczych mających natychmiastowe zastosowanie, o których mowa w ust. 1, Komisja może, w przypadku gdy spełnione są warunki określone w ust. 1, przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, które przedłużają stosowanie takiego środka nadzwyczajnego o okres maksymalnie sześciu miesięcy, ze skutkiem natychmiastowym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 47 ust. 3.

Artykuł 13

Środki nadzwyczajne państwa członkowskiego

1. W oparciu o dowody na poważne zagrożenie dla ochrony żywych zasobów morza lub dla ekosystemu morskiego odnoszące się do działalności połowowej na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji państwa członkowskiego i wymagające niezwłocznego działania, to państwo członkowskie może przyjąć środki nadzwyczajne służące zmniejszeniu tego zagrożenia. Takie środki muszą być zgodne z celami określonymi w art. 2 i nie mniej rygorystyczne niż środki przewidziane w prawie Unii. Takie środki obowiązują przez okres maksymalnie trzech miesięcy.

2. Jeżeli środki nadzwyczajne, które mają zostać przyjęte przez państwo członkowskie, mogą mieć wpływ na statki rybackie innych państw członkowskich, środki takie przyjmuje się wyłącznie po konsultacji z Komisją, danymi państwami członkowskimi i odpowiednimi komitetami doradczymi w sprawie projektu środków wraz z uzasadnieniem. Państwo członkowskie, które inicjuje konsultacje, może ustalić rozsądny termin na przeprowadzenie konsultacji, który nie może jednak być krótszy niż jeden miesiąc.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że środek przyjęty na mocy niniejszego artykułu nie spełnia warunków określonych w ust. 1, może z zastrzeżeniem podania odpowiednich powodów zwrócić się do zainteresowanego państwa członkowskiego, aby zmieniło lub uchyliło ten środek.

Artykuł 14

Unikanie i ograniczanie do minimum przypadkowych połowów

1. Aby ułatwić wprowadzenie obowiązku wyładunku wszystkich połowów w danym rodzaju rybołówstwa zgodnie z art. 15 („obowiązek wyładunku”), państwa członkowskie mogą prowadzić projekty pilotażowe, w oparciu o najlepsze dostępne opinie naukowe i z uwzględnieniem opinii właściwych komitetów doradczych, mając na celu pełne zbadanie wszelkich możliwych do zastosowania metod unikania, ograniczania do minimum i eliminowania przypadkowych połowów w danym łowisku.

2. Państwa członkowskie mogą opracować atlas odrzutów ukazujący poziom odrzutów dla każdego łowiska, które jest objęte zakresem art. 15 ust. 1.

Artykuł 15

Obowiązek wyładunku

1. Wszystkie połowy gatunków podlegających limitom połowowym, a w Morzu Śródziemnym również połowy gatunków podlegających minimalnym rozmiarom zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (WE) nr 1967/2006, uzyskane w trakcie działalności połowowej na wodach Unii lub przez unijne statki rybackie poza wodami Unii na wodach niezajmujących się pod zwierzchnictwem lub jurysdykcją państw trzecich, w rodzajach rybołówstwa i na obszarach geograficznych wymienionych poniżej wprowadza się na pokład statków rybackich i zatrzymuje na nim, rejestruje, wyładowuje i, w stosownych przypadkach, odlicza od kwot, z wyjątkiem sytuacji, gdy są one używane jako żywa przynęta, zgodnie z następującymi ramami czasowymi:

- a) najpóźniej od dnia 1 stycznia 2015 r.:
 - połowy małych gatunków pelagicznych (tj. połowy makreli, śledzia, ostroboka, błękitka, kaprosza, sardeli, srebrzyka smukłego, sardynki, szprota),
 - połowy dużych gatunków pelagicznych (tj. połowy tuńczyka błękitnopłetwego, włócznika, tuńczyka białego, opastuna, marlina błękitnego i białego),
 - połowy do celów przemysłowych (między innymi połowy gromadnika, dobijakowatych i okowiela),
 - połowy łososia w Morzu Bałtyckim;
- b) najpóźniej od dnia 1 stycznia 2015 r. w odniesieniu do gatunków określających połowy i nie później niż w dniu 1 stycznia 2017 r. w odniesieniu do wszystkich innych gatunków połowów w wodach Unii na Morzu Bałtyckim dotyczących gatunków podlegających limitom połowowym, innych niż te objęte lit. a);
- c) najpóźniej od dnia 1 stycznia 2016 r. w odniesieniu do gatunków określających połowy i nie później niż w dniu 1 stycznia 2019 r. w odniesieniu do wszystkich innych gatunków w następujących przypadkach:
 - (i) Morze Północne
 - połowy dorsza, płamiaka, witlinka i czarniaka,
 - połowy homarca,
 - połowy soli i gładzicy,

- połowy morszczuka,
- połowy krewetki północnej;
- (ii) wody północno-zachodnie
- połowy dorsza, plamiaka, witlinka i czarniaka,
- połowy homarca,
- połowy soli i gładzicy,
- połowy morszczuka;
- (iii) wody południowo-zachodnie
- połowy homarca,
- połowy soli i gładzicy,
- połowy morszczuka;
- (iv) inne połowy gatunków podlegających limitom połowowym;
- d) najpóźniej od dnia 1 stycznia 2017 r. w odniesieniu do gatunków określających połowy i nie później niż od dnia 1 stycznia 2019 r. w odniesieniu do wszystkich innych gatunków w przypadku połowów nieobjętych lit. a) w Morzu Śródziemnym, w Morzu Czarnym i na wszystkich innych wodach Unii oraz na wodach niebędących wodami Unii nieznajdujących się pod zwierzchnictwem lub jurysdykcją państw trzecich.
2. Ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla zobowiązań międzynarodowych Unii. Komisji jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 46, do celów wprowadzenia takich zobowiązań międzynarodowych do prawa Unii, w tym, w szczególności, odstępstwa od obowiązku wyładunku na mocy niniejszego artykułu.
3. W przypadku gdy wszystkie państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu danym rodzajem rybołówstwa zgadzają się, że obowiązek wyładunku powinien mieć zastosowanie do gatunków innych niż te, które wymieniono w ust. 1, mogą wówczas przekazać wspólną rekomendację do celów rozszerzenia stosowania obowiązku wyładunku na takie inne gatunki. W tym celu stosuje się odpowiednio art. 18 ust. 1–6. W przypadku gdy taka wspólna rekomendacja zostanie złożona, Komisji jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zawierających takie środki, zgodnie z art. 46.
4. Obowiązek wyładunku, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do:
- a) gatunków, których poławianie jest zabronione i które są jako takie określone w akcie prawnym Unii przyjętym w obszarze objętym WPRyb;
- b) gatunków, co do których dowody naukowe wykazują wysokie wskaźniki przeżycia, przy uwzględnieniu cech narzędzia połowowego, praktyk połowowych i danego ekosystemu;
- c) połowów podlegających wyłączeniom *de minimis*.
5. Szczegóły realizacji obowiązku wyładunku, o którym mowa w ust. 1, określa się w planach wieloletnich, o których mowa w art. 9 i 10, oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 18; obejmują one:
- a) przepisy szczególne dotyczące rodzajów rybołówstwa lub gatunków, których dotyczy obowiązek wyładunku, o którym mowa w ust. 1;
- b) specyfikację wyłączeń z obowiązku wyładunku gatunków, o których mowa w ust. 2 lit. b);
- c) przepisy dotyczące wyłączeń *de minimis* do 5 % całkowitych rocznych połowów wszystkich gatunków podlegających obowiązkowi wyładunku, o którym mowa w ust. 1. Wyłączenie *de minimis* ma zastosowanie w następujących przypadkach:
- (i) gdy dowody naukowe wskazują, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia; lub
- (ii) aby uniknąć nieproporcjonalnych kosztów postępowania z przypadkowymi połowami, w przypadku narzędzi połowowych, dla których przypadkowe połowy dla danego narzędzia połowowego nie stanowią więcej niż pewien ustalony w planie odsetek całkowitego rocznego połowu tym narzędziem.
- Połowy na mocy przepisów, o których mowa w niniejszej literze, nie są odliczane od odpowiednich kwot; jednak wszystkie takie połowy są w pełni rejestrowane.
- W okresie przejściowym wynoszącym cztery lata odsetek całkowitych rocznych połowów, o których mowa w niniejszej literze, wzrasta:
- (i) o dwa punkty procentowe w pierwszych dwóch latach stosowania obowiązku wyładunku; oraz
- (ii) o jeden punkt procentowy w kolejnych dwóch latach;
- d) przepisy dotyczące dokumentowania połowów;
- e) w stosownych przypadkach, ustalenie minimalnych rozmiarów odniesienia do celów ochrony zgodnie z ust. 10.

6. W przypadku braku przyjęcia planu wieloletniego lub planu zarządzania zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1967/2006 dla danego rodzaju rybołówstwa, Komisja jest uprawniona do przyjęcia, zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych zgodnie z art. 46 niniejszego rozporządzenia określających tymczasowo i na okres nie dłuższy niż trzy lata konkretny plan w zakresie odrzutów obejmujący specyfikacje, o których mowa w ust. 5 lit. a)–e) niniejszego artykułu. Państwa członkowskie mogą współpracować zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia przy opracowywaniu takiego planu z myślą o przyjęciu przez Komisję takich aktów lub przedstawieniu przez nią wniosku zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

7. W przypadku braku przyjęcia środków do celów wyłączenia *de minimis* w planie wieloletnim zgodnie z ust. 5 albo w konkretnym planie w zakresie odrzutów zgodnie z ust. 6, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 46, ustalające wyłączenie *de minimis*, o którym mowa w ust. 4 lit. c), które – z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 5 lit. c) ppkt (i) lub (ii) – wynosi nie więcej niż 5 % całkowitych rocznych połowów wszystkich gatunków, do których ma zastosowanie obowiązek wyładunku na mocy ust. 1. To wyłączenie *de minimis* jest przyjmowane w takim terminie, by było stosowane od daty rozpoczęcia stosowania odnośnego obowiązku wyładunku.

8. Na zasadzie odstępstwa od obowiązku odliczania połowów od odpowiednich kwot zgodnie z ust. 1, połowy gatunków, których dotyczy obowiązek wyładunku oraz które są poławiane ponad kwoty dotyczące danych stad, lub połowy gatunków, w odniesieniu do których państwo członkowskie nie dysponuje kwotą, mogą zostać odjęte od kwoty dotyczącej gatunku docelowego, pod warunkiem że nie przekraczają one 9 % kwoty gatunku docelowego. Przepis ten ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy stado gatunku niebędącego gatunkiem docelowym znajduje się w bezpiecznych granicach biologicznych.

9. W przypadku stad, których dotyczy obowiązek wyładunku, państwa członkowskie mogą korzystać z obejmującej kolejny rok elastyczności w wysokości do 10 % ich dozwolonych wyładunków. W tym celu państwo członkowskie może zezwolić na wyładunek dodatkowych ilości ryb ze stada, którego dotyczy obowiązek wyładunku, pod warunkiem że ilości te nie przekraczają 10 % kwoty przyznanej temu państwu członkowskiemu. Stosuje się art. 105 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

10. Można ustalić minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony, w celu zapewnienia ochrony młodych organizmów morskich.

11. W odniesieniu do gatunków, których dotyczy obowiązek wyładunku określony w ust. 1, wykorzystywanie połowów tych gatunków, gdy rozmiar osobników jest mniejszy od minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, jest ograniczone do celów innych niż bezpośrednie spożycie przez ludzi, w tym mączka rybna, olej z ryb, karma dla zwierząt domowych, dodatki do żywności, produkty farmaceutyczne i kosmetyki.

12. W odniesieniu do gatunków, których nie dotyczy obowiązek wyładunku określony w ust. 1, połowów tych gatun-

ków, gdy rozmiar osobników jest mniejszy od minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, nie zatrzymuje się na pokładzie, ale zwraca się je natychmiast do morza.

13. Do celów monitorowania zgodności z obowiązkiem wyładunku, państwa członkowskie zapewniają szczegółową i dokładną dokumentację wszystkich rejsów połowowych i odpowiednie zdolności i środki, takie jak obserwatorzy, telewizja przemysłowa i inne. Państwa członkowskie przestrzegają przy tym zasady wydajności i proporcjonalności.

Artykuł 16

Uprawnienia do połowów

1. Uprawnienia do połowów przydzielone państwom członkowskim zapewniają względną stabilność działalności połowowej każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do każdego stada lub rodzaju rybołówstwa. Przy przydzielaniu nowych uprawnień do połowów uwzględnia się interesy każdego państwa członkowskiego.

2. Gdy wprowadzony zostaje obowiązek wyładunku w odniesieniu do danego stada ryb, uprawnienia do połowów ustala się przy uwzględnieniu przejścia od ustalania uprawnień do połowów, które odzwierciedlają wyładunki, do ustalania uprawnień do połowów, które odzwierciedlają połowy, na podstawie tego, że w pierwszym roku i kolejnych latach nie będzie już dozwolone dokonywanie odrzutów w przypadku tego stada.

3. Gdy nowe dowody naukowe wskazują, że istnieją znaczne rozbieżności pomiędzy uprawnieniami do połowów, które zostały ustalone dla konkretnego stada, a faktycznym stanem tego stada, państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu mogą zwrócić się z uzasadnionym wnioskiem do Komisji o przedstawienie wniosku mającego na celu zniwelowanie tych rozbieżności, przy poszanowaniu celów określonych w art. 2 ust. 2.

4. Uprawnienia do połowów ustala się zgodnie z celami określonymi w art. 2 ust. 2 oraz w sposób zgodny z wymiernymi celami, ramami czasowymi i marginesami ustalonymi zgodnie z art. 9 ust. 2 i art. 11 ust. 1 lit. b) i c).

5. Środki w zakresie ustalania i przydziału uprawnień do połowów dostępnych państwom trzecim na wodach Unii ustanawia się zgodnie z Traktatem.

6. Każde państwo członkowskie decyduje o tym, w jaki sposób przydzielone mu uprawnienia do połowów, które nie podlegają systemowi przekazywalnych koncesji połowowych, można przydzielać statkom pływającym pod jego banderą, na przykład przez stworzenie indywidualnych uprawnień do połowów. Państwo członkowskie informuje Komisję o metodzie przydziału.

7. W przypadku przydziału uprawnień do połowów odnoszących się do połowów wielogatunkowych państwa członkowskie uwzględniają prawdopodobny skład połowów dokonanych przez statki biorące udział w tych połowach.

8. Po zgłoszeniu tego faktu Komisji państwa członkowskie mogą wymieniać się całością lub częścią przydzielonych im uprawnień do połowów.

Artykuł 17

Kryteria przydziału przez państwa członkowskie uprawnień do połowów

Przy przydzielaniu uprawnień do połowów dostępnych państwom członkowskim, o którym mowa w art. 16, państwa członkowskie stosują przejrzyste i obiektywne kryteria, między innymi kryteria o charakterze środowiskowym, społecznym i ekonomicznym. Kryteria, które mają być stosowane, mogą obejmować między innymi wpływ połowów na środowisko, historię zgodności, wkład w lokalną gospodarkę i historyczne poziomy połowów. W ramach przydzielonych im uprawnień do połowów państwa członkowskie dążą do stworzenia zachęt dla statków rybackich wyposażonych w selektywne narzędzia połowowe lub stosujących techniki połowu o ograniczonym wpływie na środowisko, np. dzięki mniejszemu zużyciu energii lub niewielkim zniszczeniom siedlisk.

TYTUŁ III

Regionalizacja

Artykuł 18

Współpraca regionalna w sprawie środków ochronnych

1. W przypadku gdy Komisja otrzymuje uprawnienia, w tym w planie wieloletnim ustanowionym na podstawie art. 9 i 10, a także w przypadkach przewidzianych w art. 11 i art. 15 ust. 6, do przyjmowania środków w drodze aktów delegowanych lub wykonawczych w odniesieniu do unijnego środka ochronnego mającego zastosowanie do danego obszaru geograficznego, państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu, których dotyczą te środki, mogą w terminie, który ma zostać określony w odpowiednim środku ochronnym lub planie wieloletnim, uzgodnić przekazanie wspólnych rekomendacji służących realizacji celów odpowiednich unijnych środków ochronnych, planów wieloletnich lub konkretnych planów w zakresie odrzutów. Komisja nie przyjmuje żadnych aktów delegowanych ani wykonawczych przed upływem terminu przekazania wspólnych rekomendacji przez państwa członkowskie.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu, których dotyczą środki, o których mowa w ust. 1, współpracują ze sobą przy formułowaniu wspólnych rekomendacji. Konsultują się także z odpowiednim komitetem doradczym / odpowiednimi komitetami doradczymi. Komisja ułatwia współpracę państw członkowskich, w tym – w razie potrzeby – przez zapewnianie otrzymywania wkładu naukowego od odpowiednich organów naukowych.

3. W przypadku gdy wspólna rekomendacja zostaje przekazywana na podstawie ust. 1 Komisja może przyjmować takie środki w drodze aktów delegowanych lub wykonawczych, pod warunkiem że taka rekomendacja jest spójna z odpowiednim środkiem ochronnym lub planem wieloletnim.

4. W przypadku gdy dany środek ochronny ma zastosowanie do konkretnego stada ryb dzielonego z państwami trzecimi i zarządzanego przez wielostronne organizacje ds. rybołówstwa lub na mocy umów dwustronnych lub wielostronnych, Unia dąży do uzgodnienia z odpowiednimi partnerami środków niezbędnych do realizacji celów określonych w art. 2.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby wspólne rekomendacje dotyczące środków ochronnych, które mają być przyjmowane na podstawie ust. 1, opierały się na najlepszych dostępnych opiniach naukowych oraz spełniały następujące wymagania:

- były zgodne z celami określonymi w art. 2;
- były zgodne z zakresem stosowania i celami odpowiedniego środka ochronnego;
- były zgodne z zakresem stosowania oraz wypełniały zadania i osiągały wymierne cele ustanowione w odpowiednim planie wieloletnim;
- były co najmniej tak samo rygorystyczne jak środki przewidziane w prawie Unii.

6. Jeżeli nie wszystkie państwa członkowskie osiągną porozumienie w sprawie wspólnych rekomendacji, które mają być przekazane Komisji zgodnie z ust. 1, w ustalonym terminie lub jeżeli wspólne rekomendacje dotyczące środków ochronnych zostaną uznane za niezgodne z celami i wymiernymi celami danych środków ochronnych, Komisja może przedstawić wniosek w sprawie odpowiednich środków zgodnie z Traktatem.

7. Oprócz przypadków, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu łowiiskiem w geograficznie określonym obszarze mogą także przygotowywać wspólne rekomendacje dla Komisji w sprawie środków, które mają zostać zaproponowane lub przyjęte przez Komisję.

8. Na zasadzie uzupełniającej lub alternatywnej metody współpracy regionalnej państwa członkowskie będą uprawnione – w unijnym środku ochronnym mającym zastosowanie do danego obszaru geograficznego, w tym w planie wieloletnim ustanowionym zgodnie z art. 9 i 10 – do przyjęcia w określonym terminie środków doprecyzowujących ten środek ochronny. Zainteresowane państwa członkowskie ściśle współpracują przy przyjmowaniu takich środków. Ust. 2, 4 i 5 niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio. Komisja jest włączana do tych działań, a jej uwagi są wzięte pod uwagę. Państwa członkowskie przyjmują swoje odpowiednie krajowe środki tylko wtedy, gdy wszystkie zainteresowane państwa członkowskie osiągnęły porozumienie co do treści tych środków. W przypadku gdy Komisja uzna, że środek danego państwa członkowskiego nie spełnia warunków zawartych w danym środku ochronnym, może z zastrzeżeniem przedstawienia odpowiednich powodów zwrócić się do danego państwa członkowskiego o zmianę lub uchylenie tego środka.

TYTUŁ IV

Środki krajowe

Artykuł 19

Środki państw członkowskich mające zastosowanie do statków rybackich pływających pod banderą tych państw lub do osób mających siedzibę na ich terytorium

1. Państwo członkowskie może przyjmować środki na rzecz ochrony stad ryb w wodach Unii, pod warunkiem że środki te spełniają następujące wymagania:

- a) mają zastosowanie wyłącznie do statków rybackich pływających pod banderą tego państwa członkowskiego lub – w przypadku działalności połowowej nieprowadzonej przez statek rybacki – do osób mających siedzibę w tej części jego terytorium, do której stosuje się Traktat;
- b) są zgodne z celami określonymi w art. 2;
- c) są co najmniej tak samo rygorystyczne jak środki przewidziane w prawie Unii.

2. Do celów kontroli państwo członkowskie powiadamia inne zainteresowane państwa członkowskie o przepisach przyjętych na mocy ust. 1.

3. Państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości odpowiednie informacje na temat środków przyjętych zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 20

Środki państw członkowskich w strefie 12 mil morskich

1. Państwo członkowskie może podjąć niedyskryminacyjne środki na rzecz ochrony stad i zarządzania nimi oraz utrzymania lub poprawy stanu ochrony morskich ekosystemów w strefie 12 mil morskich od linii podstawowej, pod warunkiem że Unia nie przyjęła środków ukierunkowanych w szczególności na ochronę i zarządzanie w odniesieniu do tej strefy lub ukierunkowanych w szczególności na rozwiązanie problemu wskazanego przez to państwo członkowskie. Środki państwa członkowskiego muszą być zgodne z celami określonymi w art. 2 i co najmniej tak samo rygorystyczne jak środki przewidziane w prawie Unii.

2. Jeżeli środki ochrony i zarządzania, które mają zostać przyjęte przez państwo członkowskie, mogą mieć wpływ na statki rybackie innych państw członkowskich, środki takie przyjmuje się jedynie po skonsultowaniu się z Komisją, odpowiednimi państwami członkowskimi i odpowiednimi komitetami doradczymi w sprawie projektów środków wraz z uzasadnieniem, w którym wykazuje się między innymi, że środki te są niedyskryminujące. Do celów takich konsultacji konsultujące się państwo członkowskie może ustalić rozsądny termin, który nie może jednak być krótszy niż dwa miesiące.

3. Państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości odpowiednie informacje na temat środków przyjętych zgodnie z niniejszym artykułem.

4. W przypadku gdy Komisja uzna, że środek przyjęty na mocy niniejszego artykułu nie spełnia warunków określonych w ust. 1, może z zastrzeżeniem podania odpowiednich powodów zwrócić się do zainteresowanego państwa członkowskiego, aby zmieniło lub uchyliło ten środek.

CZĘŚĆ IV

ZARZĄDZANIE ZDOLNOŚCIĄ POŁOWĄ

Artykuł 21

Ustanowienie systemów przekazywalnych koncesji połowowych

Państwa członkowskie mogą ustanowić system przekazywalnych koncesji połowowych. Państwa członkowskie mające taki system ustanawiają i utrzymują rejestr przekazywalnych koncesji połowowych.

Artykuł 22

Dostosowanie zdolności połowowej i zarządzanie nią

1. Państwa członkowskie wprowadzają z czasem środki służące dostosowaniu zdolności połowowej swojej floty do swoich uprawnień do połowów, biorąc pod uwagę tendencje i w oparciu o najlepsze opinie naukowe, mając na uwadze cel polegający na osiągnięciu stabilnej i trwałej równowagi między nimi.

2. Aby osiągnąć cel, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie przesyłają Komisji do 31 maja każdego roku sprawozdanie na temat równowagi pomiędzy zdolnościami połowowymi swoich flot a swoimi uprawnieniami do połowów. W celu ułatwienia wspólnego podejścia w całej Unii sprawozdanie to jest sporządzane zgodnie ze wspólnymi wytycznymi, które Komisja może opracować, określającymi odpowiednie parametry techniczne, społeczne i ekonomiczne.

Sprawozdanie zawiera roczną ocenę zdolności floty krajowej i wszystkich segmentów floty danego państwa członkowskiego. W sprawozdaniu należy dążyć do określenia strukturalnej nadwyżki zdolności w podziale na segmenty i ocenić długoterminową rentowność w podziale na segmenty. Sprawozdania te są podawane do wiadomości publicznej.

3. Jeżeli chodzi o ocenę, o której mowa w ust. 2 akapit drugi, państwa członkowskie opierają swoją analizę na równowadze pomiędzy zdolnościami połowowymi swoich flot a swoimi uprawnieniami do połowów. Oddzielne oceny zostają sporządzone w odniesieniu do flot działających w najbardziej oddalonych regionach oraz statków działających wyłącznie poza wodami Unii.

4. Jeśli z oceny wynika wyraźnie, że zdolność połowowa nie jest skutecznie równoważona uprawnieniami do połowów, państwo członkowskie sporządza plan działania dla segmentów floty, w stosunku do których stwierdzono strukturalną nadwyżkę zdolności; plan ten jest włączany do sprawozdania tego państwa członkowskiego. Plan działania określa cele dostosowawcze i narzędzia służące osiągnięciu równowagi oraz wyraźne ramy czasowe jego wdrażania.

Co roku Komisja przygotowuje sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady na temat równowagi pomiędzy zdolnościami połowowymi flot państw członkowskich i ich uprawnieniami do połowów, zgodnie z wytycznymi, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy. Sprawozdanie zawiera plany działania, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone do dnia 31 marca 2015 r.

Niesporządzenie sprawozdania, o którym mowa w ust. 2, lub brak wdrożenia planu działania, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, może skutkować proporcjonalnym zawieszeniem lub przerwaniem świadczenia danemu państwu członkowskiemu stosownej unijnej pomocy finansowej na inwestycje w segment lub segmenty danej floty zgodnie z przyszłym aktem prawnym Unii ustanawiającym warunki wsparcia finansowego dla polityki morskiej i rybołówstwa w latach 2014-2020.

5. Nie zezwala się na żadne wycofanie z floty wspierane przez pomoc publiczną, chyba że zostanie ono poprzedzone cofnięciem licencji połowowej i upoważnień do połowów.

6. Nie zastępuje się zdolności połowowej odpowiadającej statkom rybackim wycofanym przy zastosowaniu pomocy publicznej.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby od dnia ... (*) zdolność połowowa ich floty w żadnym momencie nie przekraczała limitów zdolności połowowej określonych w załączniku II.

Artykuł 23

System wprowadzania/wycofywania

1. Państwa członkowskie zarządzają wprowadzaniem statków do swoich flot oraz wycofywaniem ich ze swoich flot w taki sposób, aby wprowadzenie do floty nowej zdolności bez korzystania z pomocy publicznej było równoważone uprzednim obniżeniem zdolności o co najmniej tę samą wielkość bez korzystania z pomocy publicznej.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące stosowania niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 47 ust. 2.

3. Nie później niż ... (**) Komisja oceni system wprowadzania/wycofywania w świetle zmieniającej się relacji między zdolnością połowową floty a prognozowanymi uprawnieniami do połowów i zaproponuje, w stosownym przypadku, zmianę tego systemu.

Artykuł 24

Rejestry floty rybackiej

1. Państwa członkowskie rejestrują informacje dotyczące własności statków, charakterystyce statków i narzędzi oraz działalności unijnych statków rybackich pływających pod ich banderą, niezbędne do zarządzania środkami ustanowionymi na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji informacje, o których mowa w ust. 1.

3. Komisja prowadzi unijny rejestr floty rybackiej, który zawiera informacje otrzymane na podstawie ust. 2. Zapewnia publiczny dostęp do unijnego rejestru floty rybackiej z zachowaniem odpowiedniej ochrony danych osobowych.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające techniczne wymogi operacyjne dotyczące zapisywania, formatu i warunków przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, 2 i 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 47 ust. 2.

CZĘŚĆ V

PODSTAWY NAUKOWE ZARZĄDZANIA RYBOŁÓWSTWEM

Artykuł 25

Wymogi dotyczące danych w zakresie zarządzania rybołówstwem

1. Zgodnie z zasadami przyjętymi w zakresie gromadzenia danych państwa członkowskie gromadzą dane biologiczne, środowiskowe, techniczne i społeczno-ekonomiczne, niezbędne do zarządzania rybołówstwem, zarządzają tymi danymi i udostępniają je użytkownikom końcowym, w tym organom wyznaczonym przez Komisję. Zdobywanie takich danych

i zarządzanie nimi kwalifikuje się do finansowania za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego zgodnie z przyszłym aktem prawnym Unii ustanawiającym warunki wsparcia finansowego dla polityki morskiej i rybołówstwa w latach 2014-2020. Dane te umożliwiają w szczególności ocenę:

- stanu eksploatowanych żywych zasobów morza;
- poziomu połowów i wpływu, jaki działalność połowowa ma na żywe zasoby morza i na ekosystemy morskie; oraz
- społeczno-ekonomicznych wyników działalności sektorów rybołówstwa, akwakultury i przetwórstwa na wodach Unii i poza nimi.

2. Gromadzenie i wykorzystywanie danych oraz zarządzanie nimi opiera się na następujących zasadach:

- dokładność i wiarygodność oraz gromadzenie w odpowiednim czasie;
- stosowanie mechanizmów koordynacji, tak aby unikać powtarzania gromadzenia danych dla różnych celów;
- bezpieczne przechowywanie i ochrona zgromadzonych danych w skomputeryzowanych bazach danych oraz, w stosownych przypadkach, ich publiczna dostępność, w tym na poziomie zagregowanym, przy zapewnieniu poufności;
- dostęp Komisji lub wyznaczonych przez nią organów do krajowych baz danych i systemów stosowanych do przetwarzania zgromadzonych danych do celów sprawdzenia istnienia i jakości danych;
- dostępność w odpowiednim czasie odpowiednich danych i odnośnych metod, przy pomocy których dane te są otrzymywane, dla organów mających interes w zakresie badań lub zarządzania w naukowej analizie danych w sektorze rybołówstwa oraz dla wszelkich zainteresowanych stron, nie licząc sytuacji, gdy ochrona i poufność są wymagane na mocy obowiązującego prawa Unii.

3. Każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie z realizacji ich krajowych programów gromadzenia danych i podają je do publicznej wiadomości.

Komisja ocenia roczne sprawozdanie z gromadzenia danych po skonsultowaniu się ze swoim naukowym organem doradczym i w stosownych przypadkach z odpowiednimi regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem, których Unia jest umawiającą się stroną lub obserwatorem, oraz z odpowiednimi międzynarodowymi organami naukowymi.

4. Państwa członkowskie zapewniają krajową koordynację gromadzenia danych naukowych, w tym danych społeczno-ekonomicznych, w zakresie zarządzania rybołówstwem i zarządzania tymi danymi. W tym celu wyznaczają krajowego korespondenta i organizują coroczne krajowe posiedzenie koordynacyjne. Komisja jest informowana o krajowych działaniach koordynacyjnych i jest zapraszana na posiedzenia koordynacyjne.

5. Państwa członkowskie, w ścisłej współpracy z Komisją, koordynują swoją działalność gromadzenia danych z innymi państwami członkowskimi w tym samym regionie i dokładają wszelkich starań, aby skoordynować swoje działania z państwami trzecimi, które sprawują zwierzchnictwo lub jurysdykcję nad wodami w tym samym regionie.

(*) Data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

(**) Pięć lat po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

6. Gromadzenie i wykorzystywanie danych oraz zarządzanie nimi jest prowadzone w sposób wydajny kosztowo.

7. Jeżeli państwo członkowskie nie gromadzi lub nie przekazuje danych w odpowiednim czasie użytkownikom końcowym, może to skutkować proporcjonalnym zawieszeniem lub przerwaniem świadczenia temu państwu członkowskiemu stosownej unijnej pomocy finansowej zgodnie z przyszłym aktem prawnym Unii ustanawiającym warunki wsparcia finansowego dla polityki morskiej i rybołówstwa w latach 2014-2020.

Artykuł 26

Konsultacje z organami naukowymi

Komisja konsultuje się z odpowiednimi organami naukowymi. Z STECF konsultuje się, w stosownych przypadkach, sprawy dotyczące ochrony żywych zasobów morza i zarządzania nimi, łącznie z zagadnieniami biologicznymi, ekonomicznymi, środowiskowymi, społecznymi i technicznymi. Konsultacje z organami naukowymi uwzględniają właściwe zarządzanie publicznymi środkami finansowymi, mając na celu unikanie powielania prac przez takie organy.

Artykuł 27

Badania i opinie naukowe

1. Państwa członkowskie realizują programy badawcze i innowacyjne dotyczące rybołówstwa i akwakultury. Ponadto koordynują w ścisłej współpracy z Komisją programy badawczo-innowacyjne i dotyczące opinii naukowych w zakresie rybołówstwa z innymi państwami członkowskimi w kontekście unijnych ram badań i innowacji, angażując w stosownych przypadkach odnośne komitety doradcze. Działania te kwalifikują się do finansowania z budżetu Unii zgodnie z odpowiednimi aktami prawnymi Unii.

2. Państwa członkowskie, przy zaangażowaniu odpowiednich zainteresowanych stron i wykorzystaniu między innymi dostępnych unijnych zasobów finansowych, a także poprzez wzajemną koordynację, zapewniają dostępność właściwych kompetencji i zasobów ludzkich, jakie mają być zaangażowane w proces wydawania opinii naukowych.

CZĘŚĆ VI

POLITYKA ZEWNĘTRZNA

Artykuł 28

Cele

1. Aby zapewnić zrównoważoną eksploatację i ochronę żywych zasobów morza i środowiska morskiego oraz zarządzanie nimi, Unia utrzymuje zewnętrzne stosunki w zakresie rybołówstwa zgodnie ze swoimi międzynarodowymi zobowiązaniami i celami politycznymi oraz celami i zasadami określonymi w art. 2 i 3.

2. W szczególności Unia:

a) aktywnie wspiera rozwój wiedzy i opinii naukowych oraz przyczynia się do tego rozwoju;

b) poprawia spójność polityczną unijnych inicjatyw, ze szczególnym uwzględnieniem działań środowiskowych, handlowych i rozwojowych, oraz wzmacnia spójność działań podejmowanych w kontekście współpracy na rzecz rozwoju i współpracy naukowej, technicznej i ekonomicznej;

c) przyczynia się do zrównoważonej działalności połowowej, która jest rentowna i promuje zatrudnienie w Unii;

d) zapewnia, aby unijna działalność połowowa poza wodami Unii była oparta na tych samych zasadach i standardach co obowiązujące prawo Unii w dziedzinie WPRyB, promując równe warunki działania dla unijnych podmiotów gospodarczych względem podmiotów gospodarczych z państw trzecich;

e) propaguje i wspiera, we wszystkich sferach międzynarodowych, niezbędne działania służące do eliminowania połowów NNN;

f) propaguje tworzenie i wzmacnianie pozycji komitetów regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem zajmujących się kwestiami zgodności, okresowych niezależnych ocen skuteczności i odpowiednich działań naprawczych, w tym skutecznych i zniechęcających sankcji, które należy stosować w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny.

3. Przepisy niniejszej części pozostają bez uszczerbku dla przepisów szczególnych zawartych w umowach międzynarodowych przyjętych na mocy art. 218 Traktatu.

TYTUŁ I

Międzynarodowe organizacje ds. rybołówstwa

Artykuł 29

Działalność Unii w międzynarodowych organizacjach ds. rybołówstwa

1. Unia aktywnie wspiera działania organizacji międzynarodowych zajmujących się rybołówstwem, w tym regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem, oraz bierze udział w tych działaniach.

2. Stanowiska Unii w organizacjach międzynarodowych zajmujących się rybołówstwem i regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem opiera się na najlepszych dostępnych opiniach naukowych w celu zapewnienia zarządzania zasobami rybnymi zgodnie z celami określonymi w art. 2, w szczególności w jego ust. 2 i ust. 4 lit. b). Unia dąży do przeprowadzenia staraniom wzmacniającym działanie regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem, tak aby mogły one lepiej chronić żywe zasoby morza i zarządzać nimi w ramach swoich kompetencji.

3. Unia aktywnie wspiera opracowywanie odpowiednich i przejrzystych mechanizmów przydzielania uprawnień do połowów.

4. Unia wspiera współpracę między regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem i spójność między ich odnośnymi ramami regulacyjnymi, a także wspiera rozwój wiedzy i opinii naukowych, aby zapewnić, by ich zalecenia były oparte na takich opiniach naukowych.

Artykuł 30

Zgodność z przepisami międzynarodowymi

Unia współpracuje, między innymi za pośrednictwem Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa („Agencja”), z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi zajmującymi się rybołówstwem, w tym z regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem, w celu zwiększenia zgodności ze środkami, w szczególności dotyczącymi zwalczania połowów NNN, w celu zapewnienia ścisłego przestrzegania środków przyjętych przez te organizacje międzynarodowe.

TYTUŁ II

Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów

Artykuł 31

Zasady i cele umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów

1. W umowach o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów zawieranych z państwami trzecimi ustanawia się ramy zarządzania prawnego, środowiskowego, ekonomicznego i społecznego w przypadku działalności połowowej prowadzonej przez unijne statki rybackie na wodach państw trzecich.

Ramy takie mogą obejmować:

- a) rozwijanie i wspieranie niezbędnych instytucji naukowych i badawczych;
- b) potencjał w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru;
- c) inne elementy budowania potencjału związane z opracowywaniem polityki zrównoważonego zarządzania rybołówstwem przez państwo trzecie.

2. W celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji nadwyżek żywych zasobów morza, Unia dąży do tego, by umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów zawierane z państwami trzecimi były korzystne zarówno dla Unii, jak i dla danego państwa trzeciego, w tym dla lokalnej ludności i sektora rybołówstwa, oraz by przyczyniały się do kontynuowania działalności unijnych flot i służyły uzyskaniu odpowiedniej części dostępnej nadwyżki, proporcjonalnej do interesu unijnych flot.

3. W celu zapewnienia, aby unijne statki prowadziły działalność na mocy umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, w stosownych przypadkach, na warunkach podobnych do mających zastosowanie do unijnych statków rybackich na wodach Unii, Unia dąży do uwzględnienia w umowach o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów odpowiednich przepisów dotyczących obowiązków wyładunku ryb i produktów rybołówstwa.

4. Unijne statki rybackie łowią jedynie nadwyżki dopuszczalnych połowów, o których mowa w art. 62 ust. 2 i 3 konwencji UNCLOS i które ustanowiono, w sposób jasny i przejrzysty, w oparciu o najlepsze dostępne opinie naukowe oraz właściwe informacje dotyczące całkowitego nakładu połowowego wszystkich flot w odniesieniu do przedmiotowych stad, wymieniane

między Unią a państwem trzecim. Jeżeli chodzi o międzystrefowe lub daleko migrujące stada ryb, dostępne zasoby powinno się określać przy należytym uwzględnianiu naukowych ocen prowadzonych na szczeblu regionalnym, a także środków ochronnych i zarządzania przyjętych przez odpowiednie regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem.

5. Unijne statki rybackie nie mogą prowadzić działalności na wodach państwa trzeciego, z którym obowiązuje umowa o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, chyba że mają one upoważnienie do połowów wydane zgodnie z tą umową.

6. Unia zapewnia, aby umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów zawierały klauzulę dotyczącą poszanowania zasad demokratycznych i praw człowieka, która stanowi zasadniczy element tych umów.

Umowy te w zakresie w jakim to możliwe zawierają także:

a) klauzulę zakazującą przyznawania innym flotom prowadzącym połowy na tych wodach warunków korzystniejszych niż warunki przyznane podmiotom gospodarczym Unii, w tym również pod względem ochrony i rozwoju zasobów oraz zarządzania nimi, lub ustaleń finansowych, opłat oraz innych praw odnoszących się do wydawania upoważnień do połowów;

b) klauzulę wyłączności odnoszącą się do zasady przewidzianej w ust. 5.

7. Na szczeblu unijnym czynione są starania zmierzające do monitorowania działań unijnych statków rybackich prowadzących działalność na wodach poza Unią nieobjętych umowami o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby unijne statki rybackie pływające pod banderą tych państw i działające poza wodami Unii były odpowiednio przygotowane, aby przekazać szczegółową i dokładną dokumentację całej działalności połowowej i przetwórczej.

9. Upoważnienie do połowów, o którym mowa w ust. 5, przyznaje się statkowi, który opuścił unijny rejestr floty rybackiej i następnie powrócił do niego w ciągu 24 miesięcy, wyłącznie jeżeli właściciel tego statku przedstawił właściwym organom państwa członkowskiego bandery wszystkie dane wymagane do tego, aby ustalić, że w tym okresie statek prowadził działalność w sposób w pełni zgodny ze standardami mającymi zastosowanie do statku pływającego pod banderą w Unii.

W przypadku gdy państwo przyznające banderę w okresie, w którym statek nie był umieszczony w unijnym rejestrze floty rybackiej, zostało uznane na mocy prawa Unii za państwo niewspółpracujące w odniesieniu do zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania lub za państwo dopuszczające niezrównoważoną eksploatację żywych zasobów morza, takie upoważnienie do połowów przyznaje się wyłącznie jeżeli zostanie ustalone, że działalność połowowa danego statku została wstrzymana i właściciel podjął natychmiastowe działania w celu usunięcia statku z rejestru danego państwa.

10. Komisja organizuje niezależne oceny *ex ante* i *ex post* każdego protokołu do umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów i udostępnia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w odpowiednim czasie przed przekazaniem Radzie zalecenia w sprawie upoważnienia do rozpoczęcia negocjowania kolejnego protokołu. Podsumowanie takich ocen jest przekazywane do wiadomości publicznej.

Artykuł 32

Pomoc finansowa

1. Unia zapewnia pomoc finansową państwom trzecim za pośrednictwem umów o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów w celu:

- a) wsparcia części kosztów dostępu do zasobów rybnych w wodach państw trzecich; część kosztów dostępu do zasobów rybnych, które mają ponieść właściciele statku unijnego, zostaje oszacowana w przypadku każdej umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów lub protokołu do niej i musi być sprawiedliwa, niedyskryminacyjna i proporcjonalna do korzyści uzyskiwanych dzięki warunkom dostępu;
- b) ustanowienia ram zarządzania, z uwzględnieniem rozwoju i utrzymania niezbędnych instytucji naukowych i badawczych, promowania konsultacji z grupami interesów oraz potencjału w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru oraz innych elementów budowania potencjału związanych z opracowywaniem polityki zrównoważonego zarządzania rybołówstwem przez państwo trzecie. Taka pomoc finansowa uwarunkowana jest osiągnięciem konkretnych wyników, ma charakter uzupełniający oraz jest spójna z projektami i programami rozwoju prowadzonymi w danym państwie trzecim.

2. Na mocy każdej umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów pomoc finansowa na rzecz wsparcia sektorowego jest oddzielana od płatności za dostęp do zasobów rybnych. Jako warunek płatności w ramach pomocy finansowej Unia wymaga osiągnięcia konkretnych wyników i ściśle monitoruje postępy.

TYTUŁ III

Zarządzanie stadami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania

Artykuł 33

Zasady i cele zarządzania stadami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania Unii i państw trzecich oraz umów w sprawie wymiany i wspólnego zarządzania

1. W przypadku gdy stada będące przedmiotem wspólnego zainteresowania są również eksploatowane przez państwa trzecie, Unia współpracuje z tymi państwami trzecimi z myślą o zapewnieniu, aby stada te były zarządzane w sposób zrównoważony, spójny z niniejszym rozporządzeniem, a w szczególności z celem określonym w art. 2 ust. 2. W przypadku braku osiągnięcia formalnego porozumienia Unia dokłada wszelkich starań, by wypracować wspólne ustalenia odnośnie do połowów takich stad w celu umożliwienia zrównoważonego zarządzania, w szczególności w odniesieniu do celu określonego w art. 2 ust. 2, tym samym promując równe warunki działania dla podmiotów gospodarczych Unii.

2. Aby zapewnić zrównoważoną eksploatację stad dzielonych z państwami trzecimi i zagwarantować stabilność działalności połowowej floty Unii, Unia – zgodnie z konwencją UNCLOS – dąży do zawarcia dwustronnych lub wielostronnych umów z państwami trzecimi służących wspólnemu zarządzaniu stadami, w tym w stosownych przypadkach ustaleniu dostępu do wód i zasobów oraz warunków takiego dostępu, harmonizacji środków ochronnych i wymiany uprawnień do połowów.

CZĘŚĆ VII

AKWAKULTURA

Artykuł 34

Promowanie zrównoważonej akwakultury

1. Komisja opracowuje niewiążące strategiczne wytyczne unijne dotyczące wspólnych priorytetów i celów rozwoju działań w zakresie zrównoważonej akwakultury w celu promowania zrównoważonego rozwoju i przyczyniania się do bezpieczeństwa i dostaw żywności, wzrostu i zatrudnienia. Takie strategiczne wytyczne uwzględniają właściwe pozycje wyjściowe i różne uwarunkowania w całej Unii, stanowią podstawę wieloletnich krajowych planów strategicznych i mają na celu:

- a) zwiększenie konkurencyjności sektora akwakultury oraz wsparcie jego rozwoju i innowacyjności;
- b) zmniejszenie obciążeń administracyjnych i skuteczniejsze wdrażanie prawa Unii w sposób w większym stopniu odpowiadający na potrzeby zainteresowanych stron;
- c) stymulowanie działalności gospodarczej;
- d) zróżnicowanie i poprawę jakości życia na obszarach przybrzeżnych i śródlądowych;
- e) włączenie działalności w zakresie akwakultury do morskiego, przybrzeżnego i śródlądowego planowania przestrzennego.

2. Do dnia ... (*) państwa członkowskie ustanowią wieloletni krajowy plan strategiczny na rzecz rozwoju działań w zakresie akwakultury na swoim terytorium.

3. Wieloletni krajowy plan strategiczny zawiera cele państwa członkowskiego oraz środki i ramy czasowe niezbędne do ich realizacji.

4. Wieloletnie krajowe plany strategiczne mają w szczególności następujące cele:

- a) uproszczenia administracyjne, w szczególności w odniesieniu do ocen i analiz skutków oraz licencji;
- b) pewność, w rozsądnym stopniu, podmiotów gospodarczych sektora akwakultury w zakresie dostępu do wód i przestrzeni;
- c) wskaźniki zrównoważonego rozwoju środowiskowego, gospodarczego i społecznego;
- d) ocenę innego możliwego transgranicznego oddziaływania, zwłaszcza na żywe zasoby morza i ekosystemy morskie w sąsiadujących państwach członkowskich;

(*) Sześć miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

- e) stworzenie synergii między krajowymi programami badawczymi oraz współpracy między branżą a społecznością naukową;
- f) propagowanie konkurencyjnej przewagi zrównoważonej żywności wysokiej jakości;
- g) propagowanie praktyk i badań w zakresie akwakultury z myślą o zwiększeniu pozytywnych skutków dla środowiska i dla zasobów rybnych, a także o zmniejszeniu negatywnych skutków, w tym zmniejszeniu presji na stada ryb używane do produkcji pasz, oraz zwiększeniu efektywności wykorzystania zasobów.
5. Państwa członkowskie wymieniają się za pośrednictwem otwartej metody koordynacji informacjami i najlepszymi praktykami dotyczącymi krajowych środków zawartych w wieloletnich krajowych planach strategicznych.
6. Komisja wspiera wymianę informacji i najlepszych praktyk wśród państw członkowskich i ułatwia koordynację krajowych środków przewidzianych w wieloletnim krajowym planie strategicznym.

CZĘŚĆ VIII

WSPÓLNA ORGANIZACJA RYNKÓW

Artykuł 35

Cele

1. Wspólną organizację rynków produktów rybołówstwa i akwakultury („wspólna organizacja rynków”) ustanawia się w celu:
- a) przyczynienia się do realizacji celów określonych w art. 2, a w szczególności do zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów morza;
- b) umożliwienia sektorom rybołówstwa i akwakultury zastosowania WPRyb na odpowiednim szczeblu;
- c) zwiększenia konkurencyjności unijnego sektora rybołówstwa i akwakultury, w szczególności producentów;
- d) zwiększenia przejrzystości i stabilności rynków, w szczególności w odniesieniu do wiedzy ekonomicznej i zrozumienia unijnych rynków w zakresie produktów rybołówstwa i akwakultury wzdłuż całego łańcucha dostaw, zapewnienia większego zrównoważenia podziału wartości dodanej wśród uczestników łańcucha dostaw w sektorze oraz poprawy informowania i świadomości konsumentów dzięki oznakowaniu lub etykietom zawierającym zrozumiałe informacje;
- e) przyczynienia się do zapewniania równych warunków dla wszystkich produktów podlegających obrotowi w Unii poprzez propagowanie zrównoważonej eksploatacji zasobów rybnych;
- f) przyczynianie się do zapewnienia konsumentom różnorodnej gamy produktów rybołówstwa i akwakultury;

- g) przekazywanie konsumentom wiarygodnych i dokładnych informacji dotyczących pochodzenia produktu i sposobu jego wyprodukowania, w szczególności przez oznaczanie i etykietowanie.

2. Wspólna organizacja rynków ma zastosowanie do produktów rybołówstwa i akwakultury wymienionych w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013⁽¹⁾, które podlegają obrotowi w Unii.

3. Wspólna organizacja rynków obejmuje w szczególności:

- a) organizację sektora, w tym środki stabilizacji rynków;
- b) plany produkcji i obrotu opracowywane przez organizacje producentów rybołówstwa i akwakultury;
- c) wspólne normy handlowe;
- d) informacje dla konsumentów.

CZĘŚĆ IX

KONTROLA I EGZEKWOWANIE

Artykuł 36

Cele

1. Zgodność z przepisami WPRyb zapewnia się poprzez skuteczny unijny system kontroli rybołówstwa, w tym zwalczanie połowów NNN.
2. Kontrola i egzekwowanie WPRyb jest w szczególności oparta na następujących elementach i obejmuje, co następuje:
- a) globalne, zintegrowane i wspólne podejście;
- b) współpracę i koordynację między państwami członkowskimi, Komisją i Agencją;
- c) opłacalność i proporcjonalność;
- d) stosowanie skutecznych technologii kontroli w zakresie dostępności i jakości danych dotyczących rybołówstwa;
- e) unijne ramy kontroli, inspekcji i egzekwowania;
- f) strategię opartą na analizie ryzyka, skoncentrowaną na systematycznych i automatycznych kontrolach krzyżowych wszystkich dostępnych właściwych danych;
- g) rozwój kultury zgodności i współpracy między wszystkimi operatorami i rybakami.

Unia przyjmuje odpowiednie środki w odniesieniu do państw trzecich, które dopuszczają niezrównoważone połowy.

3. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki w celu zapewniania kontroli, inspekcji i egzekwowania działań prowadzonych w ramach zakresu WPRyb, w tym ustanowienia skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 z dnia ... w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (Zob. stanowisko Rady (UE) nr 10/2013 w pierwszym czytaniu, s. 46 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Artykuł 37

Grupa ekspertów do spraw zgodności

1. Komisja ustanawia grupę ekspertów do spraw zgodności w celu oceny, ułatwienia i usprawnienia realizacji i przestrzegania obowiązków w ramach unijnego systemu kontroli rybołówstwa.
2. W skład grupy ekspertów do spraw zgodności wchodzi przedstawiciele Komisji i państw członkowskich. Na wniosek Parlamentu Europejskiego Komisja może zwrócić się do Parlamentu Europejskiego o wysyłanie ekspertów do udziału w posiedzeniach grupy ekspertów. Agencja może wspomagać posiedzenia grupy ekspertów do spraw zgodności w charakterze obserwatora.
3. Grupa ekspertów w szczególności:
 - a) regularnie dokonuje przeglądu kwestii zgodności i realizacji obowiązków w ramach unijnego systemu kontroli rybołówstwa i identyfikuje ewentualne trudności będące przedmiotem wspólnego zainteresowania podczas wdrażania przepisów WPRyB;
 - b) formułuje porady w odniesieniu do wdrażania przepisów WPRyB, w tym priorytetów unijnej pomocy finansowej; oraz
 - c) wymienia informacje na temat działań w zakresie kontroli i inspekcji, w tym zwalczania połowów NNN.
4. Parlament Europejski i Rada są regularnie informowane przez grupę ekspertów o działaniach dotyczących zgodności, o których mowa w ust. 3.

Artykuł 38

Projekty pilotażowe dotyczące nowych technologii kontroli i systemów zarządzania danymi

Komisja i państwa członkowskie mogą przeprowadzać projekty pilotażowe dotyczące nowych technologii kontroli i systemów zarządzania danymi.

Artykuł 39

Wkład w koszty kontroli, inspekcji, egzekwowania i gromadzenia danych

Państwa członkowskie mogą wymagać od swych podmiotów gospodarczych wnoszenia proporcjonalnego wkładu w koszty operacyjne wdrażania unijnego systemu kontroli rybołówstwa i gromadzenia danych.

CZĘŚĆ X

INSTRUMENTY FINANSOWE

Artykuł 40

Cele

Unijną pomoc finansową można przyznać w celu przyczynienia się do osiągnięcia celów określonych w art. 2.

Artykuł 41

Warunki pomocy finansowej dla państw członkowskich

1. Z zastrzeżeniem warunków, które mają zostać określone w obowiązujących aktach prawnych Unii, unijna pomoc finan-

sowa na rzecz państw członkowskich jest uzależniona od przestrzegania przez państwa członkowskie przepisów WPRyB.

2. Nieprzestrzeganie przez państwa członkowskie przepisów WPRyB może spowodować przerwanie lub zawieszenie płatności lub zastosowanie finansowej korekty unijnej pomocy finansowej w ramach WPRyB. Środki te muszą być proporcjonalne do charakteru, wagi, czasu trwania i powtarzalności naruszeń.

Artykuł 42

Warunki pomocy finansowej dla podmiotów gospodarczych

1. Z zastrzeżeniem warunków, które mają zostać określone w obowiązujących aktach prawnych Unii, unijna pomoc finansowa na rzecz podmiotów gospodarczych jest uzależniona od przestrzegania przez podmioty gospodarcze przepisów WPRyB.

2. Z zastrzeżeniem przepisów szczególnych, które mają zostać przyjęte, poważne naruszenia przepisów WPRyB przez podmioty gospodarcze powodują tymczasowy lub trwały zakaz dostępu do unijnej pomocy finansowej lub zastosowanie obniżek finansowych. Takie środki, podejmowane przez państwo członkowskie, muszą być zniechęcające, skuteczne i proporcjonalne do charakteru, wagi, czasu trwania i liczby powtórzeń poważnych naruszeń.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby unijna pomoc finansowa była przyznawana wyłącznie w przypadku, gdy na zainteresowany podmiot gospodarczy nie nałożono żadnych sankcji za poważne naruszenia w ciągu jednego roku przed datą wniosku o unijną pomoc finansową.

CZĘŚĆ XI

KOMITETY DORADCZE

Artykuł 43

Ustanowienie komitetów doradczych

1. Komitety doradcze ustanawia się dla każdego z obszarów geograficznych lub zakresów kompetencji określonych w załączniku III, aby promować zrównoważoną reprezentację wszystkich zainteresowanych stron, zgodnie z art. 45 ust. 1, i przyczynić się do osiągnięcia celów określonych w art. 2.

2. W szczególności tworzy się następujące nowe komitety doradcze zgodnie z załącznikiem III:

- a) komitet doradczy ds. regionów najbardziej oddalonych, podzielony na trzy sekcje w odniesieniu do każdego z następujących basenów morskich: Atlantyk Zachodni, Atlantyk Wschodni, Ocean Indyjski;
- b) komitet doradczy ds. akwakultury;
- c) komitet doradczy ds. rynków;
- d) komitet doradczy ds. Morza Czarnego.

3. Każdy komitet doradczy ustanawia swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 44

Zadania komitetów doradczych

1. Przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia Komisja prowadzi, w stosownych przypadkach, konsultacje z komitetami doradczymi.
2. Komitety doradcze mogą:
 - a) przedstawiać Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu zalecenia i sugestie w sprawach odnoszących się do zarządzania rybołówstwem i do aspektów społeczno-ekonomicznych i ochronnych rybołówstwa i akwakultury, a w szczególności zalecenia w zakresie sposobów upraszczania przepisów dotyczących zarządzania rybołówstwem;
 - b) informować Komisję i państwa członkowskie o problemach związanych z zarządzaniem rybołówstwem i, w stosownych przypadkach, akwakulturą oraz aspektami społeczno-ekonomicznymi i ochronnymi rybołówstwa i, w stosownych przypadkach, akwakultury w ich obszarze geograficznym lub zakresie ich kompetencji i proponować rozwiązania tych problemów;
 - c) w ścisłej współpracy z naukowcami przyczyniać się do gromadzenia, dostarczania i analizowania danych koniecznych do opracowania środków ochronnych.

Jeżeli dana kwestia stanowi przedmiot wspólnego zainteresowania dwóch lub większej liczby komitetów doradczych, koordynują one swoje stanowiska, mając na względzie przyjęcie wspólnych zaleceń co do tej kwestii.

3. Z komitetami doradczymi prowadzone są konsultacje w sprawie wspólnych rekomendacji zgodnie z art. 18. Komisja i państwa członkowskie mogą także konsultować się z komitetami doradczymi w związku z innymi środkami. Ich opinia brana jest pod uwagę. Konsultacje te pozostają bez uszczerbku dla konsultacji ze STECF lub innymi organami naukowymi. Opinie komitetów doradczych mogą być przekazywane wszystkim zainteresowanym państwom członkowskim i Komisji.

4. Komisja i, w stosownych przypadkach, zainteresowane państwa członkowskie odpowiadają w terminie dwóch miesięcy na wszelkie zalecenia, sugestie lub informacje otrzymane na podstawie ust. 1. W przypadku gdy ostateczne przyjęte środki odbiegają od opinii, zaleceń i sugestii otrzymanych od komitetów doradczych zgodnie z ust. 1, Komisja lub zainteresowane państwo członkowskie podają szczegółowe przyczyny tej rozbieżności.

Artykuł 45

Skład, funkcjonowanie i finansowanie komitetów doradczych

1. W skład komitetów doradczych wchodzi:
 - a) organizacje reprezentujące podmioty rybołówstwa i, w stosownych przypadkach, akwakultury oraz przedstawiciele sektorów przetwarzania i obrotu;

b) inne grupy interesów, których dotyczy WPRyb, np. organizacje środowiskowe i grupy konsumentów.

2. Każdy komitet doradczy składa się ze zgromadzenia ogólnego i komitetu wykonawczego, w tym, w stosownych przypadkach, sekretariatu i grup roboczych zajmujących się kwestiami współpracy regionalnej na podstawie art. 18, oraz przyjmuje środki niezbędne dla swojego funkcjonowania.

3. Komitety doradcze funkcjonują i otrzymują finansowanie, jak przewidziano w załączniku III.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 46, ustanawiających szczegółowe zasady dotyczące funkcjonowania komitetów doradczych.

CZĘŚĆ XII

PRZEPISY PROCEDURALNE

Artykuł 46

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 11 ust. 3, art. 15 ust. 2, 3, 6 i 7 oraz art. 45 ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia ... (*). Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 11 ust. 3, art. 15 ust. 2, 3, 6 i 7 oraz art. 45 ust. 4, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11 ust. 3, art. 15 ust. 2, 3, 6 i 7 oraz art. 45 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 47

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ds. rybołówstwa i akwakultury. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda opinii w sprawie projektu aktu wykonawczego, który ma zostać przyjęty zgodnie z art. 23, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

CZĘŚĆ XIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 48

Uchylenia i zmiany

1. Rozporządzenie (WE) nr 2371/2002 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

2. Decyzja 2004/585/WE traci moc z dniem wejścia w życie przepisów przyjętych na mocy art. 45 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

3. Uchyła się art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 ⁽¹⁾.

4. Rozporządzenie Rady (WE) nr 639/2004 ⁽²⁾ traci moc.

5. W art. 105 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 dodaje się ustęp w brzmieniu:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

„3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 3 żaden mnożnik nie ma zastosowania do połowów, które podlegają obowiązkowi wyładunku zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 z dnia ... w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (*), pod warunkiem że stopień przełowienia odnoszący się do dozwolonych wyładunków nie przekracza 10 %.

(*) Dz.U. L ...”.

Artykuł 49

Przegląd

Do dnia 31 grudnia 2022 r. Komisja przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania WPRyb.

Artykuł 50

Sprawozdanie roczne

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie coroczne sprawozdanie na temat postępów w zapewnianiu maksymalnego podtrzymywalnego połowu oraz na temat sytuacji stad ryb, możliwie jak najwcześniej po przyjęciu corocznego rozporządzenia Rady w sprawie ustalenia uprawnień do połowów dostępnych na wodach Unii i, dla statków unijnych, na pewnych wodach poza Unią.

Artykuł 51

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1954/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie zarządzania nakładem połowowym, odnoszącego się do niektórych obszarów i zasobów połowowych Wspólnoty i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2847/93 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 685/95 i (WE) nr 2027/95 (Dz.U. L 289 z 7.11.2003, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 639/2004 z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w regionach peryferyjnych Wspólnoty (Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 9).

ZAŁĄCZNIK I

DOSTĘP DO WÓD PRZYBRZEŻNYCH W ROZUMIENIU ART. 5 UST. 2

1. Wody przybrzeżne zjednoczonego królestwa

A. Dostęp dla Francji

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Zjednoczonego Królestwa (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na wschód od Berwick-upon-Tweed na wschód od Coquet Island	Śledź	Nieograniczony
2. Na wschód od Flamborough Head na wschód od Spurn Head	Śledź	Nieograniczony
3. Na wschód od Lowestoft na południe od Lyme Regis	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
4. Na południe od Lyme Regis na południe od Eddystone	Denne	Nieograniczony
5. Na południe od Eddystone na południowy zachód od Longships	Denne	Nieograniczony
	Przeźrębki	Nieograniczony
	Homar	Nieograniczony
	Langustowate	Nieograniczony
6. Na południowy zachód od Longships na północny zachód od Hartland Point	Denne	Nieograniczony
	Langustowate	Nieograniczony
	Homar	Nieograniczony
7. Hartland Point do linii na północ od Lundy Island	Denne	Nieograniczony
8. Od linii na zachód od Lundy Island do Cardigan Harbour	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
9. Na północ od Point Lynas na wschód od Morecambe Light Vessel	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
10. County Down	Denne	Nieograniczony
11. Na północny wschód od New Island na południowy zachód od Sanda Island	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
12. Na północ od Port Stewart na zachód od Barra Head	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
13. Szerokość geograficzna 57°40' N na zachód od Butt of Lewis	Wszystkie gatunki, z wyjątkiem skorupia- ków	Nieograniczony
14. St Kilda, Flannan Islands	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
15. Na zachód od linii łączącej latarnię morską Butt of Lewis z punktem 59°30' N 5°45' W	Wszystkie gatunki	Nieograniczony

B. Dostęp dla Irlandii

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Zjednoczonego Królestwa (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na północ od Point Lynas na południe od Mull of Galloway	Denne	Nieograniczony
	Homarzec	Nieograniczony
2. Na zachód od Mull of Oa na zachód od Barra Head	Denne	Nieograniczony
	Homarzec	Nieograniczony

C. Dostęp dla Niemiec

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Zjednoczonego Królestwa (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na wschód od Szetlandów i Fair Isle pomiędzy liniami pociągniętymi na południowy wschód od latarni morskiej Sumburgh Head, na północny wschód od latarni Skroo i południowy zachód od latarni Skadan	Śledź	Nieograniczony
2. Na wschód od Berwick-upon-Tweed, na wschód od latarni Whitby High	Śledź	Nieograniczony
3. Na wschód od latarni North Foreland, na południe od nowej latarni Dungeness	Śledź	Nieograniczony
4. Strefa wokół St Kilda	Śledź	Nieograniczony
	Makrela	Nieograniczony
5. Na zachód od latarni Butt of Lewis do linii łączącej latarnię Butt of Lewis i punkt 59°30' N 5°45' W	Śledź	Nieograniczony
6. Strefa wokół North Rona i Sulisker (Sulasgeir)	Śledź	Nieograniczony

D. Dostęp dla Niderlandów

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Zjednoczonego Królestwa (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na wschód od Szetlandów i Fair Isle pomiędzy liniami pociągniętymi na południowy wschód od latarni morskiej Sumburgh Head, na północny wschód od latarni Skroo i południowy zachód od latarni Skadan	Śledź	Nieograniczony
2. Na wschód od Berwick upon Tweed, na wschód od Flamborough Head	Śledź	Nieograniczony
3. Na wschód od North Foreland, na południe od nowej latarni Dungeness	Śledź	Nieograniczony

E. Dostęp dla Belgii

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Zjednoczonego Królestwa (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na wschód od Berwick-upon-Tweed na wschód od Coquet Island	Śledź	Nieograniczony
2. Na północ od Cromer na wschód od North Foreland	Denne	Nieograniczony
3. Na wschód od North Foreland na południe od nowej latarni Dungeness	Denne	Nieograniczony
	Śledź	Nieograniczony
4. Na południe od nowej latarni Dungeness, na południe od Selsey Bill	Denne	Nieograniczony
5. Na południowy wschód od Straight Point, na północny zachód od South Bishop	Denne	Nieograniczony

2. Wody przybrzeżne Irlandii

A. Dostęp dla Francji

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Irlandii (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na północny zachód od Erris Head na zachód od Sybil Point	Denne	Nieograniczony
	Homarzec	Nieograniczony
2. Na południe od Mizen Head na południe od Stags	Denne	Nieograniczony
	Homarzec	Nieograniczony
	Makrela	Nieograniczony
3. Na południe od Stags na południe od Cork	Denne	Nieograniczony
	Homarzec	Nieograniczony
	Makrela	Nieograniczony
	Śledź	Nieograniczony
4. Na południe od Cork, na południe od Carnsore Point	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
5. Na południe od Carnsore Point, na południowy wschód od Haulbowline	Wszystkie gatunki, z wyjątkiem skorupiaków	Nieograniczony

B. Dostęp dla zjednoczonego królestwa

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Irlandii (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na południe od Mine Head Hook Point	Denne	Nieograniczony
	Śledź	Nieograniczony
	Makrela	Nieograniczony
2. Hook Point Carlingford Lough	Denne	Nieograniczony
	Śledź	Nieograniczony
	Makrela	Nieograniczony
	Homarzec	Nieograniczony
	Przeżrebki	Nieograniczony

C. Dostęp dla niderlandów

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Irlandii (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na południe od Stags na południe od Carnsore Point	Śledź	Nieograniczony
	Makrela	Nieograniczony

D. Dostęp dla Niemiec

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Irlandii (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na południe od Old Head of Kinsale na południe od Carnsore Point	Śledź	Nieograniczony
2. Na południe od Cork na południe od Carnsore Point	Makrela	Nieograniczony

E. Dostęp dla Belgii

Obszar geograficzny	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Irlandii (od 6 do 12 mil morskich)		
1. Na południe od Cork na południe od Carnsore Point	Denne	Nieograniczony
2. Na wschód od Wicklow Head na południowy wschód od Carlingford Lough	Denne	Nieograniczony

3. Wody przybrzeżne belgii

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Od 3 do 12 mil morskich	Niderlandy	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
	Francja	Śledź	Nieograniczony

4. Wody przybrzeżne danii

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
---------------------	----------------------	---------	---

Wybrzeże Morza Północnego (od granicy duńsko-niemieckiej do Hanstholm)

(od 6 do 12 mil morskich)

Od granicy duńsko-niemieckiej do Blåvands Huk	Niemcy	Płastugokształtne	Nieograniczony
		Krewetki	Nieograniczony
	Niderlandy	Płastugokształtne	Nieograniczony
		Ryby dorszokształtne	Nieograniczony
Od Blåvands Huk do Bovbjerg	Belgia	Dorsz	Nieograniczony tylko od 1 czerwca do 31 lipca
		Plamiak	Nieograniczony tylko od 1 czerwca do 31 lipca
	Niemcy	Płastugokształtne	Nieograniczony
	Niderlandy	Gładzica	Nieograniczony
		Sola	Nieograniczony
	Od Thyborøn do Hanstholm	Belgia	Witlinek
Gładzica			Nieograniczony tylko od 1 czerwca do 31 lipca
Niemcy		Płastugokształtne	Nieograniczony
		Szprot	Nieograniczony
		Dorsz	Nieograniczony
		Czarniak	Nieograniczony
		Plamiak	Nieograniczony
		Makrela	Nieograniczony
		Śledź	Nieograniczony
		Witlinek	Nieograniczony

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
	Niderlandy	Dorsz	Nieograniczony
		Gładzica	Nieograniczony
		Sola	Nieograniczony
Skagerrak (od Hanstholm do Skagen) (od 4 do 12 mil morskich)	Belgia	Gładzica	Nieograniczony tylko od 1 czerwca do 31 lipca
	Niemcy	Płastugokształtne	Nieograniczony
		Szprot	Nieograniczony
		Dorsz	Nieograniczony
		Czarniak	Nieograniczony
		Plamiak	Nieograniczony
		Makrela	Nieograniczony
		Śledź	Nieograniczony
	Niderlandy	Witlinek	Nieograniczony
		Dorsz	Nieograniczony
		Gładzica	Nieograniczony
	Kattegat (od 3 do 12 mil)	Niemcy	Sola
Dorsz			Nieograniczony
Płastugokształtne			Nieograniczony
Homarzec			Nieograniczony
Na północ od Zelandii do równoleżnika przechodzącego przez latarnię Forsnæs	Niemcy	Śledź	Nieograniczony
		Szprot	Nieograniczony
Morze Bałtyckie (łącznie z Beltami, Sundem, Bornholmem) (od 3 do 12 mil morskich)	Niemcy	Płastugokształtne	Nieograniczony
		Dorsz	Nieograniczony
		Śledź	Nieograniczony
		Szprot	Nieograniczony
		Węgorz	Nieograniczony
		Łosoś	Nieograniczony
		Witlinek	Nieograniczony
Makrela	Nieograniczony		

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Cieśnina Skagerrak (od 4 do 12 mil)	Szwecja	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
Cieśnina Kattegat (od 3 ⁽¹⁾ do 12 mil)	Szwecja	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
Morze Bałtyckie (od 3 do 12 mil)	Szwecja	Wszystkie gatunki	Nieograniczony

⁽¹⁾ Mierzone od linii brzegowej.

5. Wody przybrzeżne niemiec

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Morza Północnego (od 3 do 12 mil morskich) wszystkie wybrzeża	Dania	Denne	Nieograniczony
		Szprot	Nieograniczony
		Dobijak	Nieograniczony
	Niderlandy	Denne	Nieograniczony
		Krewetki	Nieograniczony
Od granicy duńsko-niemieckiej do północnego końca Amrum na 54°43'N	Dania	Krewetki	Nieograniczony
Strefa wokół Helgoland	Zjednoczone Królestwo	Dorsz	Nieograniczony
		Gładzica	Nieograniczony
Wybrzeże bałtyckie (od 3 do 12 mil)	Dania	Dorsz	Nieograniczony
		Gładzica	Nieograniczony
		Śledź	Nieograniczony
		Szprot	Nieograniczony
		Węgorz	Nieograniczony
		Witlinek	Nieograniczony
		Makreła	Nieograniczony

6. Wody przybrzeżne Francji oraz departamentów zamorskich

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Północno-wschodnie wybrzeże Atlantyku (od 6 do 12 mil morskich)			
Od granicy belgijsko-francuskiej i na wschód od departamentu Manche (ujście rzeki Vire-Grandcamp les Bains 49°23'30"N 1°2'WNNE)	Belgia	Denne	Nieograniczony
		Przegrzebki	Nieograniczony
	Niderlandy	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
Od Dunkierki (2° 20' E) do Cap d'Antifer (0° 10' E)	Niemcy	Śledź	Nieograniczony tylko od 1 października do 31 grudnia
Od granicy belgijsko-francuskiej i na zachód od Cap d'Alprech (50°42'30"N 1°33'30"E)	Zjednoczone Królestwo	Śledź	Nieograniczony
Wybrzeże Atlantyku (od 6 do 12 mil morskich)			
Od granicy hiszpańsko-francuskiej do 46° 08' N	Hiszpania	Sardele	Połowy ukierunkowane, nieograniczone tylko od 1 marca do 30 czerwca
			Łowienie na żywą przynętę tylko od 1 lipca do 31 października
		Sardyńki	Nieograniczone tylko od 1 stycznia do 28 lutego oraz od 1 lipca do 31 grudnia Ponadto działalność związana z wyżej wymienionymi gatunkami musi odbywać się zgodnie z działalnością wykonywaną w 1984 r. i w granicach tej działalności
Wybrzeże śródziemnomorskie (od 6 do 12 mil morskich)			
Granica hiszpańska Cap Leucate	Hiszpania	Wszystkie gatunki	Nieograniczony

7. Wody przybrzeżne hiszpanii

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Wybrzeże Atlantyku (od 6 do 12 mil morskich)			
Od granicy francusko-hiszpańskiej do latarni morskiej Cap Mayor (3° 47' W)	Francja	Pelagiczne	Nieograniczony zgodnie z działalnością wykonywaną w 1984 r. i w granicach tej działalności
Wybrzeże śródziemnomorskie (od 6 do 12 mil morskich)			
Granica francuska/Cap Creus	Francja	Wszystkie gatunki	Nieograniczony

8. Wody przybrzeżne Chorwacji ⁽¹⁾

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
12 mil ograniczone do obszaru morskiego podlegającego zwierzchnictwu Chorwacji, na północ od równoleżnika 45°10' N wzdłuż zachodniego wybrzeża Istrii, od zewnętrznej granicy wód terytorialnych Chorwacji, gdzie równoleżnik ten styka się z zachodnim wybrzeżem Istrii (przylądek Grgatovrt Funtana)	Słowenia	Denne i małe gatunki pelagiczne, w tym sardynki i sardele	100 ton dla maksymalnej liczby 25 statków rybackich, w tym 5 statków rybackich wyposażonych we włoki

(¹) Wyżej wspomniany system ma zastosowanie od momentu pełnego wykonania orzeczenia arbitrażowego wynikającego z umowy o arbitraż między Rządem Republiki Słowenii a Rządem Republiki Chorwacji, podpisanej w Sztokholmie w dniu 4 listopada 2009 r.

9. Wody przybrzeżne niderlandów

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Całe wybrzeże (od 3 do 12 mil morskich)	Belgia	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
	Dania	Denne	Nieograniczony
		Szprot	Nieograniczony
		Dobijak	Nieograniczony
		Ostrobok	Nieograniczony
	Niemcy	Dorsz	Nieograniczony
Krewetki		Nieograniczony	
Całe wybrzeże (od 6 do 12 mil morskich)	Francja	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
Południowy punkt Texel, na zachód do granicy niderlandzko-niemieckiej	Zjednoczone Królestwo	Denne	Nieograniczony

10. Wody przybrzeżne Słowenii ⁽¹⁾

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
12 mil ograniczone do obszaru morskiego podlegającego zwierzchnictwu Słowenii, na północ od równoleżnika 45°10' N wzdłuż zachodniego wybrzeża Istrii, od zewnętrznej granicy wód terytorialnych Chorwacji, gdzie równoleżnik ten styka się z zachodnim wybrzeżem Istrii (przylądek Grgatovrt Funtana)	Chorwacja	Denne i małe gatunki pelagiczne, w tym sardynki i sardele	100 ton dla maksymalnej liczby 25 statków rybackich, w tym 5 statków rybackich wyposażonych we włoki

⁽¹⁾ Wyżej wspomniany system ma zastosowanie od momentu pełnego wykonania orzeczenia arbitrażowego wynikającego z umowy o arbitraż między Rządem Republiki Słowenii a Rządem Republiki Chorwacji, podpisanej w Sztokholmie w dniu 4 listopada 2009 r.

11. Wody przybrzeżne Finlandii

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Morze Bałtyckie (od 4 do 12 mil) ⁽¹⁾	Szwecja	Wszystkie gatunki	Nieograniczony

⁽¹⁾ Od 3 do 12 mil wokół wysp Bogskär.

12. Wody przybrzeżne szwecji

Obszar geograficzny	Państwo członkowskie	Gatunek	Znaczenie lub szczegółowa charakterystyka
Skagerrak (od 4 do 12 mil morskich)	Dania	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
Kattegat (od 3 do 12 mil ⁽¹⁾)	Dania	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
Morze Bałtyckie (od 4 do 12 mil)	Dania	Wszystkie gatunki	Nieograniczony
	Finlandia	Wszystkie gatunki	Nieograniczony

⁽¹⁾ Mierzone od linii brzegowej.

ZAŁĄCZNIK II

LIMITY ZDOLNOŚCI POŁOWOWEJ

Państwo członkowskie	Limity zdolności połowowej	
	GT	kW
Belgia	18 962	51 586
Bułgaria	7 250	62 708
Dania	88 762	313 333
Niemcy	71 117	167 078
Estonia	21 677	52 566
Irlandia	77 568	210 083
Grecja	84 123	469 061
Hiszpania (w tym regiony najbardziej oddalone)	423 550	964 826
Francja (w tym regiony najbardziej oddalone)	214 282	1 166 328
Chorwacja	53 452	426 064
Włochy	173 506	1 070 028
Cypr	11 021	47 803
Łotwa	46 418	58 496
Litwa	73 489	73 516
Malta	14 965	95 776
Niderlandy	166 859	350 736
Polska	38 270	90 650
Portugalia (w tym regiony najbardziej oddalone)	114 549	386 539
Rumunia	1 908	6 356
Słowenia	675	8 867
Finlandia	18 066	181 717
Szwecja	43 386	210 829
Zjednoczone Królestwo	231 106	909 141

Najbardziej oddalone regiony Unii	Limity zdolności połowowej	
	GT	kW
Hiszpania		
Wyspy Kanaryjskie: L ⁽¹⁾ < 12 m. Wody Unii	2 617	20 863
Wyspy Kanaryjskie: L > 12 m. Wody Unii	3 059	10 364
Wyspy Kanaryjskie: L > 12 m. Wody międzynarodowe i wody państw trzecich	28 823	45 593
Francja		
Wyspa Reunion: Gatunki denne i pelagiczne. L < 12 m	1 050	19 320
Wyspa Reunion: Gatunki pelagiczne. L > 12 m	10 002	31 465
Gujana Francuska: Gatunki denne i pelagiczne. L < 12 m	903	11 644
Gujana Francuska: Statki do połowów krewetek.	7 560	19 726
Gujana Francuska: Gatunki pelagiczne. Statki typu offshore.	3 500	5 000
Martynika: Gatunki denne i pelagiczne. L < 12 m	5 409	142 116
Martynika: Gatunki pelagiczne. L > 12 m	1 046	3 294
Gwadelupa: Gatunki denne i pelagiczne. L < 12 m	6 188	162 590
Gwadelupa: Gatunki pelagiczne. L > 12 m	500	1 750
Portugalia		
Madera: Gatunki denne. L < 12 m	604	3 969
Madera: Gatunki denne i pelagiczne. L > 12 m	4 114	12 734
Madera: Gatunki pelagiczne. Niewód. L > 12 m	181	777
Azory: Gatunki denne. L < 12 m	2 617	29 870
Azory: Gatunki denne i pelagiczne. L > 12 m	12 979	25 721
⁽¹⁾ „L” oznacza długość całkowitą statku.		

ZAŁĄCZNIK III

KOMITETY DORADCZE

1. Nazwa komitetów doradczych i obszar ich kompetencji

Nazwa	Obszary kompetencji
Morze Bałtyckie	Obszary ICES IIIb, IIIc i IIId
Morze Czarne	Podobszar geograficzny GFCM określony w rezolucji GFCM/33/2009/2
Morze Śródziemne	Wody morskie Morza Śródziemnego na wschód od linii 5°36' W
Morze Północne	Obszary ICES IV i IIIa
Wody północno-zachodnie	Obszary ICES V (z wyjątkiem Va i tylko wody Unii obszaru Vb), VI i VII
Wody południowo-zachodnie	Obszary ICES VIII, IX i X (wody wokół Azorów) i obszary CECAF 34.1.1, 34.1.2 i 34.2.0 (wody wokół Madery i Wysp Kanaryjskich)
Regiony najbardziej oddalone	Wody Unii wokół regionów najbardziej oddalonych, o których mowa w art. 349 akapit pierwszy Traktatu, podzielone na trzy baseny morskie: Atlantyck Zachodni, Atlantyck Wschodni, Ocean Indyjski
Zasoby pelagiczne (błękitek, makrela, ostrobok, śledź, kaprosz)	Wszystkie obszary geograficzne z wyjątkiem Morza Bałtyckiego i Morza Śródziemnego
Flota pełnomorska/flota dalekomorska	Wszystkie wody niebędące wodami Unii
Akwakultura	Akwakultura zgodnie z definicją w art. 4
Rynki	Wszystkie obszary rynkowe

2. Funkcjonowanie i finansowanie komitetów doradczych

- a) W zgromadzeniu ogólnym i komitecie wykonawczym 60 % miejsc jest przyznana przedstawicielom rybaków, a w przypadku komitetu doradczego ds. akwakultury – podmiotów gospodarczych z sektora akwakultury, oraz przedstawicielom sektorów przetwórstwa i marketingu, a 40 % – przedstawicielom innych grup interesów, których dotyczy wspólna polityka rybołówstwa, na przykład organizacji środowiskowych i grup konsumentów.
- b) Z wyjątkiem komitetu doradczego ds. akwakultury i komitetu doradczego ds. rynków przynajmniej jeden przedstawiciel podsektora połowowego z każdego zainteresowanego państwa członkowskiego jest członkiem komitetu wykonawczego.
- c) Członkowie komitetu wykonawczego przyjmują, w miarę możliwości, zalecenia w drodze konsensusu. Jeżeli nie można osiągnąć konsensusu, zdania odrębne wyrażone przez członków odnotowuje się w zaleceniach przyjętych przez większość członków obecnych i głosujących.
- d) Każdy komitet doradczy wyznacza przewodniczącego w drodze konsensusu. Przewodniczący działa bezstronnie.
- e) Każdy komitet doradczy przyjmuje środki niezbędne do zapewnienia przejrzystości i poszanowania wszystkich wyrażanych opinii.
- f) Zalecenia przyjęte przez komitet wykonawczy są natychmiast udostępniane zgromadzeniu ogólnemu, Komisji, zainteresowanym państwom członkowskim oraz, na wniosek, każdemu obywatelowi.
- g) Posiedzenia zgromadzenia ogólnego są otwarte dla publiczności. Posiedzenia komitetu wykonawczego są otwarte dla publiczności, chyba że, w wyjątkowych przypadkach, większość komitetu wykonawczego zdecydowała inaczej.
- h) Europejskie i krajowe organizacje reprezentujące sektor rybołówstwa i inne grupy interesów mogą proponować kandydatury członków zainteresowanym państwom członkowskim. Te państwa członkowskie uzgadniają skład zgromadzenia ogólnego.
- i) Przedstawiciele administracji krajowych i regionalnych, którzy mają interes połowowy w danym obszarze, a także naukowcy z instytutów naukowych i z instytutów badawczych w dziedzinie rybołówstwa państw członkowskich oraz z międzynarodowych instytucji naukowych doradzających Komisji mają prawo uczestnictwa w posiedzeniach komitetów doradczych w charakterze obserwatorów. Możliwe jest zaproszenie również innych naukowców o odpowiednich kwalifikacjach.

- j) Przedstawiciele Parlamentu Europejskiego i Komisji mogą uczestniczyć w posiedzeniach komitetów doradczych w charakterze aktywnych obserwatorów.
 - k) Przedstawiciele sektora rybołówstwa i innych grup interesów z państw trzecich, w tym przedstawiciele regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem, którzy mają interes połowowy w danym obszarze lub na danym łowisku objętym zakresem komitetu doradczego, mogą zostać zaproszeni do udziału w charakterze aktywnych obserwatorów, jeżeli omawiane są zagadnienia, które ich dotyczą.
 - l) Komitety doradcze mogą ubiegać się o unijną pomoc finansową jako organy dążące do osiągnięcia celów leżących w ogólnym interesie europejskim.
 - m) Komisja podpisuje umowę na dotację z każdym komitetem doradczym, aby uczestniczyć w jego kosztach operacyjnych, w tym kosztach tłumaczeń pisemnych i ustnych.
 - n) Komisja może przeprowadzać wszelkie weryfikacje, które uważa za niezbędne do zapewnienia zgodności z zadaniami przypisanymi komitetom doradczym.
 - o) Każdy komitet doradczy co roku przekazuje Komisji i zainteresowanym państwom członkowskim swój budżet i sprawozdanie ze swojej działalności.
 - p) Komisja lub Trybunał Obrachunkowy mogą, w każdej chwili, zorganizować audyt, który będzie przeprowadzony za pośrednictwem wybranej przez nie instytucji zewnętrznej lub przez Komisję lub przez departamenty samego Trybunału Obrachunkowego.
 - q) Każdy komitet doradczy powołuje biegłego rewidenta na okres, w czasie którego korzysta z funduszy Unii.
-

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 13 lipca 2011 r. Komisja Europejska przyjęła wniosek dotyczący nowego rozporządzenia podstawowego w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb).

- a) Po trzech debatach orientacyjnych przeprowadzonych w marcu, kwietniu i maju 2012 r. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa uzgodniła w dniu 12 czerwca 2012 r. częściowe podejście ogólne ⁽¹⁾, które zostało sfinalizowane na posiedzeniu Rady w dniu 26 lutego 2013 r., i dotyczyło w szczególności wdrożenia zakazu odrzutów oraz związanych z tym przepisów (art. 15 i 16) ⁽²⁾.

Parlament Europejski głosował nad swoim stanowiskiem w pierwszym czytaniu w dniu 6 lutego 2013 r. ⁽³⁾.

Po głosowaniu w Parlamencie Europejskim odbyły się negocjacje między Parlamentem Europejskim, Radą a Komisją, tak aby osiągnąć porozumienie w sprawie przedmiotowego wniosku. Rozstrzygające nieformalne rozmowy trójstronne odbyły się w dniach 28 i 29 maja 2013 r., a ostateczne nieformalne posiedzenie techniczne zostało zorganizowane w dniu 7 czerwca 2013 r. Porozumienie zostało następnie zatwierdzone przez Komitet Stałych Przedstawicieli w dniu 14 czerwca 2013 r., przez Komisję Rybołówstwa w Parlamencie Europejskim w dniu 18 czerwca 2013 r. oraz przez Radę w dniu 15 lipca 2013 r.

Przy uwzględnieniu wyżej wspomnianego porozumienia i po weryfikacji prawno-językowej Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa jest proszona o przyjęcie w dniu 17 października 2013 r. stanowiska Rady w pierwszym czytaniu, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą określoną w art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

W swoich pracach Rada wzięła pod uwagę opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów wydane, odpowiednio, w dniach 28 marca 2012 r. i 4 maja 2012 r. ⁽⁴⁾.

II. CEL

Wniosek ten jest częścią pakietu reform z lipca 2011 r. (powiązany z wnioskiem dotyczącym nowej wspólnej organizacji rynków oraz zmienionym zewnętrznym wymiarem wspólnej polityki rybołówstwa) i należy go postrzegać w kontekście wniosku w sprawie nowego Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR), który to wniosek Komisja przyjęła w dniu 2 grudnia 2011 r. Ogólnym celem wniosku jest zagwarantowanie działalności połowowej i działalności w zakresie akwakultury, które zapewnią długoterminowe zrównoważone warunki środowiskowe, gospodarcze i społeczne oraz przyczynią się do dostępności dostaw żywności.

Główne nowe elementy wniosku Komisji są następujące:

- prawny obowiązek zarządzania stadami na poziomie maksymalnego podtrzymywalnego połowu („do 2015 r.” dla wszystkich stad),
- decyzje wykonawcze państw członkowskich w kontekście regionalnym, na mocy wieloletnich planów unijnych lub w ramach środków technicznych,
- zakaz odrzutów (obowiązek wyładunku niezależnie od kwot i minimalnych rozmiarów odniesienia, zakaz operacji przy niewystarczających kwotach, odnośne normy handlowe dla połowów ponad kwotę),
- przekazywalne koncesje połowowe, które odpowiadają uprawnieniom do połowów.

⁽¹⁾ Dok. 11322/12 PECHÉ 227 CODEC 1654.

⁽²⁾ Dok. 11322/1/12 PECHÉ 227 CODEC 1654 REV 1.

⁽³⁾ Dok. 5255/13 CODEC 61 PECHÉ 39 PE 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 183. Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 20.

III. ANALIZA STANOWISKA RADY W PIERWSZYM CZYTANIU

A) Uwagi ogólne

Opierając się na wniosku Komisji, Parlament Europejski i Rada przeprowadziły negocjacje w celu osiągnięcia porozumienia na etapie przyjmowania przez Radę stanowiska w pierwszym czytaniu. Tekst stanowiska Rady w pełni odzwierciedla kompromis osiągnięty między tymi dwoma współprawodawcami.

B) Główne zagadnienia

Kompromis odzwierciedlony w stanowisku Rady w pierwszym czytaniu zawiera następujące główne elementy:

a) Przepisy ogólne

Parlament Europejski zgodził się z propozycją Rady polegającą na połączeniu celów ogólnych i szczegółowych w jednym artykule (art. 2). W ramach tych celów należy dążyć do osiągnięcia kompromisu, w szczególności w odniesieniu do koncepcji i harmonogramu wprowadzenia zarządzania stadami ryb zgodnie z maksymalnym podtrzymywalnym połowem, do związku z ochroną środowiska jako całości, do wyeliminowania odrzutów oraz do dostosowania zdolności floty. Najtrudniej było osiągnąć kompromis w sprawie maksymalnego podtrzymywalnego połowu. Podkreśla się w nim stopniowy charakter procesu wdrażania tej koncepcji zarządzania, ale ze ściśle określonymi ramami czasowymi, oraz określa, że głównym parametrem zarządzania jest wskaźnik eksploatacji, której podlegają dane stado w wyniku poławiania.

Jeżeli chodzi o definicje, w kompromisie skupiono się na „podejściu ekosystemowym do zarządzania rybołówstwem”, „połowach mniej intensywnych”, „minimalnym rozmiarze odniesienia do celów ochrony”, „nadwyżce dopuszczalnego połowu” i „umowach o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów”. Parlament zaakceptował nowe definicje Rady dotyczące terminu „odrzuty” i terminu „państwo członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu”, który odnosi się do grupy państw członkowskich uczestniczących w tak zwanej „regionalizacji”, natomiast Rada zaakceptowała nowe definicje Parlamentu dotyczące terminów „stado na bezpiecznym poziomie biologicznym”, „połowy mniej intensywne” – z niewielką zmianą, „połowy selektywne” – z niewielką zmianą oraz „wprowadzenie do floty rybackiej”.

b) Dostęp do wód

Parlament Europejski zaakceptował rozszerzenie preferencyjnego traktowania flot lokalnych w regionach najbardziej oddalonych na wszystkie regiony najbardziej oddalone (art. 5 ust. 3). Rada zaakceptowała specjalną wzmiankę o istniejących obszarach biologicznie wrażliwych i dodatkowe wsparcie na ich rzecz, co Parlament uznał za warunki dostępu; przepis ten został przeniesiony, tak aby stanowić część środków ochronnych (art. 8).

c) Środki ochronne

Parlament i Rada osiągnęły kompromis w odniesieniu do dodatkowego artykułu w sprawie przepisów ogólnych dotyczących środków ochronnych, które zostały przez obie instytucje uznane za odpowiednie. Parlament wprowadził następnie pewne szczegóły dotyczące wykazów środków ochronnych i technicznych, natomiast Rada była w stanie utrzymać swoje stanowisko, zgodnie z którym środki techniczne należy postrzegać jako podgrupę środków ochronnych. Rada zaakceptowała – z niewielkimi zmianami – poprawkę Parlamentu dotyczącą obszarów odbudowy stad ryb (art. 8). Zamiast uprawnienia państw członkowskich do ustanawiania tych obszarów uzgodniono środki unijne oparte na współpracy regionalnej państw członkowskich; środki krajowe pozostają możliwe na mocy szczególnych przepisów, które dotyczą statków należących do państw członkowskich oraz ich stref 12 mil morskich (art. 19 i 20).

Strony uzgodniły racjonalizację przepisów dotyczących planów wieloletnich, wiążąc je za pomocą specjalnego przepisu dotyczącego „połowów wielogatunkowych” z koncepcją maksymalnego podtrzymywalnego połowu oraz z zakazem odrzutów.

Trudne było osiągnięcie kompromisu w odniesieniu do nowego artykułu dotyczącego środków ochronnych służących zapewnieniu zgodności z obowiązkami wynikającymi z prawodawstwa

w dziedzinie środowiska (art. 11). Parlament skutecznie poparł stanowisko Komisji, zgodnie z którym należy przyjąć akty delegowane, w przypadku gdy takie środki musiałyby być przyjęte na szczeblu unijnym, natomiast Radzie udało się wyjaśnić zakres stosowania tego przepisu i włączyć procedurę, która zapewnia opracowywanie tych środków przez państwa członkowskie w ramach zregionalizowanej współpracy, w przypadku gdyby dotyczyły one więcej niż jednego państwa członkowskiego. Rada zaakceptowała poprawkę Parlamentu dotyczącą utrzymania uprawnień państw członkowskich w zakresie środków nadzwyczajnych (art. 13).

Najtrudniejsza część kompromisu dotyczyła art. 15 i 16 odnoszących się do obowiązku wyładunku i uprawnień do połowów. Rada musiała ustąpić w przypadku pewnych elementów mechanizmów elastyczności, które przewidziała w odniesieniu do wdrożenia tego obowiązku, lub też wprowadzić pewne zastrzeżenia, natomiast Parlament w dużym stopniu zaakceptował stanowisko Rady co do zakresu stosowania i realizacji obowiązku wyładunku w rybołówstwie w latach 2015–2019. Parlament zgodził się na uszczegółowienie procedur realizacji, tak że tzw. „plany w zakresie odrzutów”, przyjmowane jako akty delegowane, muszą – na zasadzie minimalnego wymogu – zostać opracowane do czasu wejścia w życie obowiązku wyładunku, natomiast plany wieloletnie będą – jako ogólna zasada – instrumentem realizacji. Kompromis osiągnięto również w odniesieniu do ogólnych zasad w sprawie kontroli zakazu odrzutów. Parlament ustąpił w przypadku pewnych poprawek przewidzianych przez niego co do art. 16 (uprawnienia do połowów) w związku z kompetencjami Rady na mocy art. 43 ust. 3 TFUE. Rada musiała jednak zaakceptować, że w rozporządzeniu wprowadzono przepisy ogólne dotyczące przydziału uprawnień do połowów dostępnych państwu członkowskiemu (art. 17).

Jeżeli chodzi o regionalizację (art. 18), Rada była w stanie przekonać Parlament do swojej koncepcji i do bardziej konkretnego sformułowania tej części, utrzymując przy tym różne możliwości środków Unii lub państw członkowskich. Kwestia ta była szczególnie ważna dla wypracowania kompromisu, ponieważ państwa członkowskie już zaangażowane w procesy regionalizacyjne uważały, że istniejącą praktykę należało odzwierciedlić w nowym rozporządzeniu.

d) Zarządzanie zdolnościami połowowymi

Zarówno Parlament, jak i Rada sprzeciwiły się wprowadzeniu obowiązkowego handlu koncesjami połowowymi, co zaproponowała Komisja w celu rozwiązania problemu nadmiernej zdolności połowowej. Parlament zgodził się, aby odnieść się do takich koncesji na zasadzie dobrowolnego elementu systemów zarządzania państw członkowskich.

Rada częściowo zaakceptowała poprawki Parlamentu odnoszące się do bardziej kompleksowej procedury składania sprawozdań w sprawie zdolności, w tym wprowadzenia standardów obliczeniowych w wytycznych Komisji. Parlament w znacznej mierze zaakceptował stanowisko Rady w odniesieniu do proporcjonalności kar finansowych w przypadku braku zgodności.

e) Naukowe podstawy zarządzania rybołówstwem

Kompromis w sprawie tej części dotyczył przede wszystkim gromadzenia danych. Rada częściowo zaakceptowała dążenie Parlamentu do zapewnienia większej przejrzystości w działaniach i sprawozdaniach dotyczących gromadzenia danych i zgodziła się na dalsze stosowanie rozporządzenia sektorowego, które Rada przyjęła w 2008 r. ⁽¹⁾.

f) Polityka zewnętrzna

Jeżeli chodzi o część dotyczącą polityki zewnętrznej, zarówno Parlament, jak i Rada poparły przepisy bardziej szczegółowe niż te zawarte we wniosku, przy czym Rada oparła swoje stanowisko na konkluzjach Rady z marca 2012 r. ⁽²⁾. Parlament ustąpił w kwestii poziomu szczegółowości, jeżeli chodzi o obowiązkowe postanowienia w umowach o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów i protokołach do nich, a także w kwestii warunków przyznawania licencji w tej dziedzinie. Parlament zaakceptował także, aby do jednego artykułu (art. 33) włączyć elementy polityki, które odnoszą się do stad eksploatowanych wspólnie z państwami trzecimi lub do zarządzania stadami wspólnego z państwami trzecimi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 199/2008.

⁽²⁾ Dok. 7086/12 PECHÉ 66.

g) *Akwakultura*

W części dotyczącej akwakultury Rada zaakceptowała – zgodnie z propozycją Parlamentu – dodatkowy nacisk na środowisko i efektywność wykorzystania zasobów w ramach wieloletnich krajowych planów strategicznych.

h) *Kontrola i egzekwowanie*

W odniesieniu do kontroli i egzekwowania osiągnięto kompromis w sprawie zasad kontroli; Rada zgodziła się także na stworzenie grupy ekspertów do spraw zgodności. Na wniosek Rady zadania tej grupy zostały rozszerzone w kierunku funkcji doradczej, oprócz przeglądu kwestii zgodności i realizacji w unijnym systemie kontroli rybołówstwa.

i) *Instrumenty finansowe*

Parlament ustąpił w sprawie poprawek mających na celu bardziej szczegółową wzajemną zgodność między instrumentem finansowym a obowiązkami w ramach WPRyb i prawa w dziedzinie środowiska. Rada wolałaby zająć się tymi kwestiami w czasie negocjowania rozporządzenia w sprawie EFMR, ale zgodziła się, aby do rozporządzenia w sprawie WPRyb wprowadzić ogólne zasady wzajemnej zgodności.

j) *Komitety doradcze*

Zarówno Parlament, jak i Rada opowiedziały się za zwiększeniem liczby komitetów doradczych i za szczegółowym określeniem w rozporządzeniu ich funkcjonowania. Konieczne było wypracowanie kompromisu co do reprezentowania interesów ze strony branży i grup interesów ze strony szerszego społeczeństwa (załącznik III), natomiast Rada zaakceptowała wniosek Parlamentu, aby stworzyć komitet doradczy ds. rynków.

k) *Przekazanie uprawnień*

Jedną z trudniejszych części kompromisu była kwestia procedury i zakresu uprawnień wykonawczych Komisji. W odniesieniu do aktów delegowanych Parlament w większości przypadków poparł wniosek Komisji, który przewidywał 12 przypadków przekazania uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych. W podejściu ogólnym Rady zaakceptowano pięć z nich, a w ostatecznym kompromisie – sześć. Większość (cztery) dotyczy realizacji zakazu odrzutów.

IV. PODSUMOWANIE

Stanowisko Rady w pierwszym czytaniu jest pełnym odzwierciedleniem kompromisu osiągniętego – przy udziale Komisji – w negocjacjach przez Radę i Parlament Europejski. Kompromis ten został potwierdzony pismem przewodniczącego parlamentarnej Komisji Rybołówstwa (PECH) do przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli (20 czerwca 2013 r.)⁽¹⁾. W piśmie tym przewodniczący komisji PECH zaznaczył, że zaleci jej członkom, a następnie całemu Parlamentowi, by zaakceptowali stanowisko Rady w pierwszym czytaniu bez zmian Parlamentu w drugim czytaniu – z zastrzeżeniem weryfikacji, której mają dokonać prawnicy lingwiści obu instytucji. Przyjmując rozporządzenie w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, Unia Europejska zapewnia podstawowy element służący wprowadzeniu reformy tej polityki. Nie uzgodniono jeszcze filara finansowego wspierającego reformę (EFMR).

⁽¹⁾ Pismo numer 310831, IPOL-COM.PECH D(2013)32913.